

13e JAARGANG No. 29 — 29 SEPT. 1933

LOSSE NUMMERS 15 CENT

OPLAGE BOVEN 90.000 EXEMPLAREN

DE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD
VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTR.
N. Z. VOORBURGWAL 262
TEL. INT. 33170 GIRO 97946

De beer van „Gooilust” en zijn zeldzame vogels.

ZIE OOK HET ARTIKEL OP PAG. 898-899)

EEN BEZOEK AAN „Gooilust”

Afrikaansche gnoes op de gazons voor het fraaie woonhuis.

Het Gooi is, naar mijn oordeel, onder de Nederlandsche landstrecken de liefelijkste. 't Is er 'n klein paradijs; weilanden, heuvels, bosschen, heide wisselen elkander af. Midden in dit echt-Hollandsche landschap ligt „Gooilust,” de prachtige bezitting van den heer Frans Ernst Blaauw. Slechts aan weinigen werd het toegestaan dit landschap te betreden. Want hier leeft, temidden van de stilte der natuur, afgezonderd van het gewoel en de bedrijvigheid der menschen, een dierenvriend en geeft zich geheel aan zijn werk. Wie echter een dierenvriend is, krijgt gemakkelijker toegang tot zijn huis. Op mijn zwerftochten door Abessinië, in Somaliland, in Midden-Azië had ik de dieren in hun ongebonden vrijheid kunnen gadeslaan; geen wonder, dat ik ook groote belangstelling koesterde voor de exotische wereld „Gooilust.” Want de planten- en dierenwereld

Frans Ernst Blaauw voedert een lama.

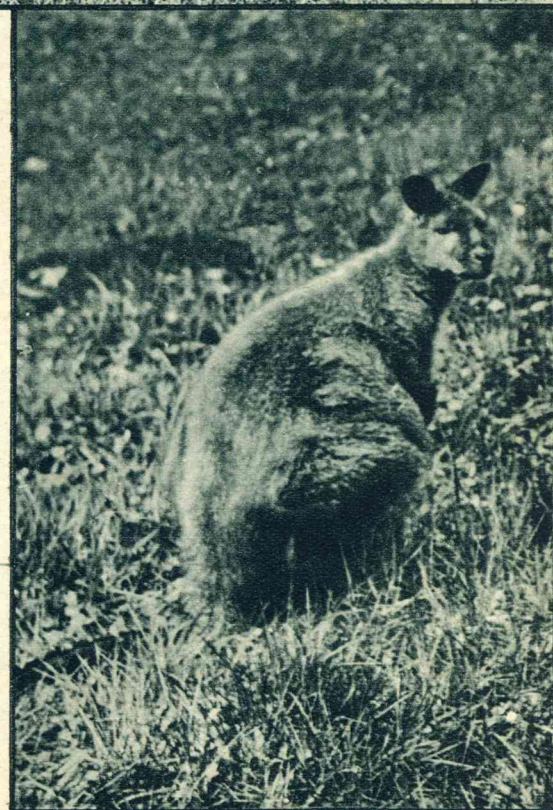
van Afrika, Noord- en Zuid-Amerika zijn daar rijkelijk vertegenwoordigd. De bezitter van „Gooilust” is dan ook lid van verenigingen voor zoölogie in Londen, New York en Washington.

De heer Blaauw ontving mij in zijn werkkamer, waar opgezette kuikens van alle vogelsoorten, van den struisvogel tot de kip, in glazen kasten staan verzameld; tegen het venster hangt een groote kooi met twee genoeglijk spelende papagaaien; dierstudies versieren de wanden, en ook prijkt in het studeervertrek een buste van den ex-keizer van Duitschland, die meermalen hier een bezoek bracht. Deze vriendschap met den ex-monarch dateert nog uit den tijd, toen de jonge Blaauw in Hannover, gedurende verschillende achtereenvolgende

Een hoek in de werkkamer van den heer Blaauw.

'n Kangoeroe in de vrijheid van „Gooilust”.

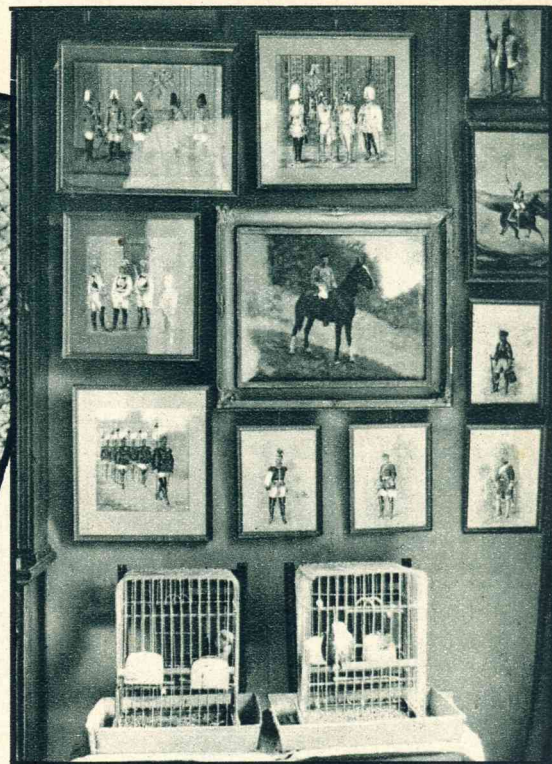
leden, zegt de heer Blaauw, verwierf ik het eerste paartje gnoes uit den dierentuin te Parijs. Nu grazen hier dertien nakomelingen." De dieren groeien prachtig op in het Hollandsche klimaat.

Zeven en veertig H.A. is alleen reeds het terrein groot, dat met dieren „bevolkt” is.

Weinige dierentuinen zullen aan hun bewoners een vrije ruimte kunnen geven, zooals op „Gooilust” enkel al voor de bison is bestemd. Maar het mooiste zijn de gemeenschappelijke weiden, waar wilde paarden uit de Gobiwoestijn, struisvogels uit de Pampas, lama's uit Zuid-Amerika naast elkander leven. Het groote bezwaar der dierentuinen: ruimtegebrek, waardoor

n Struisvogelmoeder met haar kroost op wandel door de uitgestrekte gronden van „Gooilust”

De heer van „Gooilust”, die een vermaard ruiter is, bezit ook een zeldzame collectie prenten, betrekking hebbende op de ruitersport.

De dierenkenner aan den arbeid.

de dieren' zooveel van hun vrijheid en karakter kunnen verliezen, is hier niet aanwezig: in springenden galop zitten de kangeroes elkander achterna over de groote gazons. Sinds 1888 hebben de Beunett-kangeroes zich op Gooilust voortgeplant, en de aanwinst van jongen gaat nog steeds voort.

De heer Blaauw is als dierenvriend natuurlijk een tegenstander van den op tropischen buit uitgaanden jager. Toen ik hem vertelde dat, tijdens mijn verblijf in Oost-Afrika, achttienduizend luipaarden, terwille van de damesmode, werden gedood op groote jachtpartijen, was zijn oordeel hard. „Wil men dan niet begrijpen,” sprak de heer van „Gooilust,” „dat instandhouding der natuur en van haar schepsels, een voorname men-

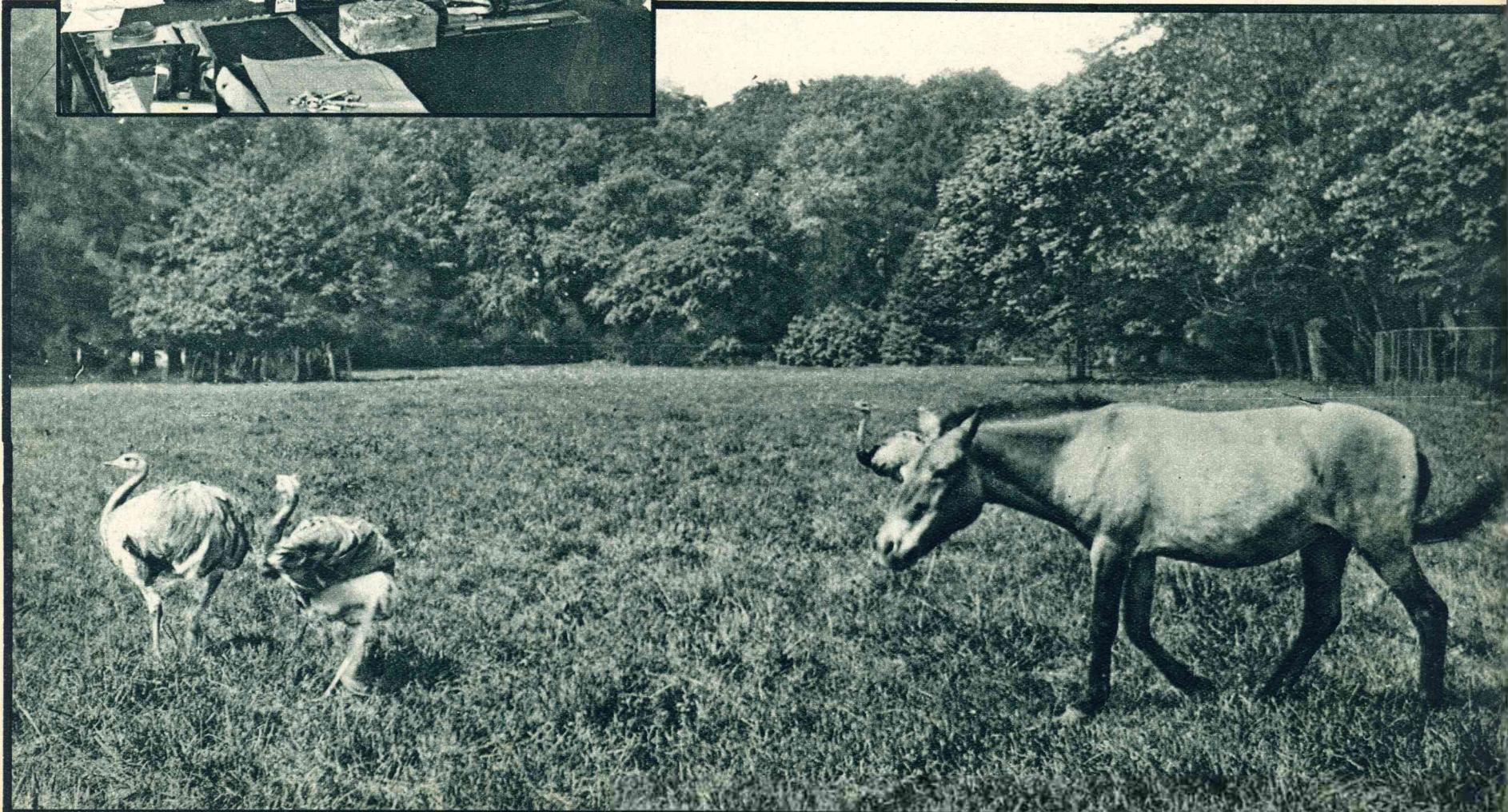
schenplicht is? Wij leven zelf midden in de natuur. Is dat al geen verplichting genoeg?”

Wij wandelden naar de volières. Een merkwaardige vogel kwam ons tegemoet; de hand van den landgoedbezitter, met een weinig versch brood, bleek hem vertrouwd. „Het is een Indische gans, die ik twee en dertig jaar geleden als kuiken aangekocht heb.” Nu wandelt zij deftig door het dierenpark, met een „gezicht”, alsof haar hooge ouderdom haar recht geeft op een bijzondere behandeling!

Zeldzame exemplaren zag ik nog: een gans van de Sandwicheilanden, de eenige in Europa, Noord-Amerikaansche trompetzwanen wonen hier op hun eigen vijver. In hun vaderland zijn deze vogels uitgestorven. Thans zendt de heer Blaauw exemplaren van het nageslacht dezer zwanen, die hij dertig jaar geleden mee naar hier bracht, naar Amerika terug. Zij zullen naar het Yellowstone Park en naar andere natuurmonumenten worden overgebracht. Zoo kan het dierenparadijs van „Gooilust” aan zijn bedoelingen beantwoorden.

KU
LUBINSK

Op de gemeenschappelijke weiden.

Het Rijksdag-

Het gebouw, waar het proces v.d. Lubbe wordt gevoerd. Een fraaie foto van het exterieur van het Rijksrechtshof.

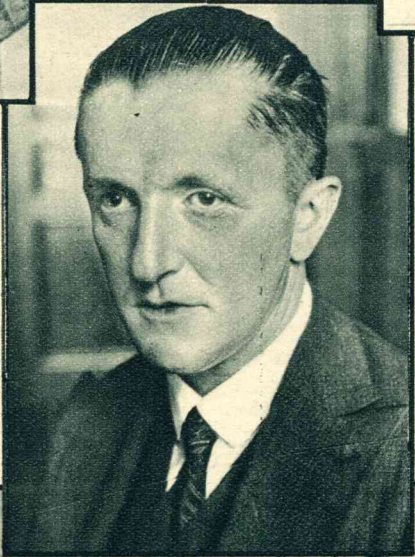
De pas, die op v.d. Lubbe na zijn arrestatie werd gevonden.

Ernst Torgler, de leider van de communistische fractie in den voormaligen Duitschen Rijksdag, die beschuldigd werd van medeplichtigheid aan den brand. Hij meldde zich zelf bij de politie aan en heeft hartstochtelijk zijn onschuld betuigd.

De hoofdbeklaagde, de jonge Nederlandsche metselaar Marinus v.d. Lubbe, uit Leiden afkomstig.

Torgler tijdens de ondervraging. Vóór hem zijn advocaat Dr. Sack.

an den houder (Nom du porteur) (Name of bearer) 3
van der Lubbe.
Marinus
 Beroep (Profession) (Profession)
metselaar
in de
bouw
van
Leiden
 Nationaliteit (Nationality) (Nationality)
Nederlandsch
Nederlandsche
Dubbe
 Vergezeld van zijne echtgenoot (Accompagné de sa femme)
 (Accompanied by his wife)
 en van kinderen (et de enfants)
 (and by children)

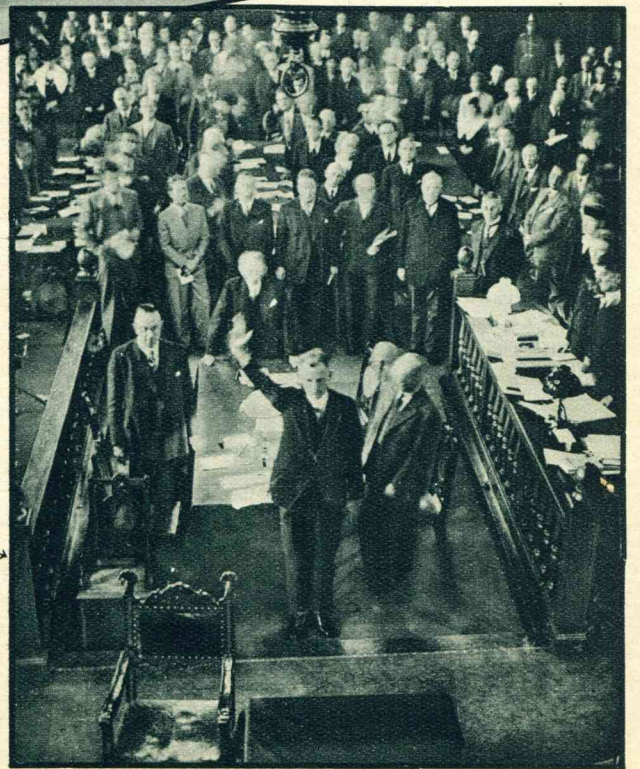
BUREAU VAN LEIDEN
 Foto
 Photo
 Foto
 Stempel
 Handteekening van den houder
 Signature du titulaire — Signature of bearer
W. d. Lubbe
 en van zijne echtgenoot
 et de sa femme — of his wife
 Kinderen — enfants — children
 Naam — leeftijd — geslacht
 Nom — âge — sexe
 Christen — name — age — sex

De beklaagden worden iederen morgen per gevangenisauto naar het gebouw van het Rijksrechtshof gebracht.

De beëdiging van Mr. Stomps, den advocaat uit Heemstede, die door de familie van den hoofdbeklaagde was aangezocht om dezen te verdedigen, maar door Van der Lubbe werd geweigerd. Mr. Stomps getuigde voor de rechtbank, dat hij zonder succes had getracht v.d. Lubbe aan het spreken te krijgen.

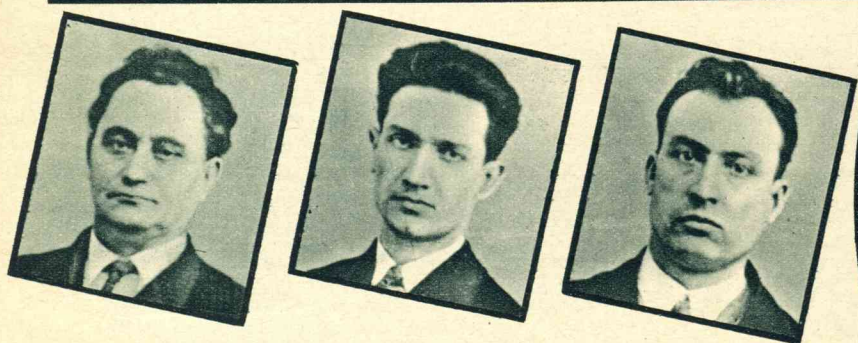
brandproces te Leïpzig

Links Dr. Bunzer, de president van de rechtbank, die het proces leidt: rechts de Oberreichsanwalt (openbare aanklager), Dr. Werner.

Zeer veel zorg is besteed om den journalisten de uitoefening van hun beroep te vergemakkelijken. Voor hen is een aantal afzonderlijke telefooncellen ingericht.

Marinus v. d. Lubbe, naast hem de tolk, wordt onmiddellijk vóór de tafels der rechters verhoord en is nog nauwelijks verstaanbaar.

De drie Bulgaarsche beklaagden Dimitroff, Popov en Tanef.

De beklaagdenbank. Rechts op den voorgrond de verdedigers; daarachter Torgler en v. d. Lubbe (de laatste geboeid; de ketenen zijn hem echter den derden dag van het proces in de rechtzaal afgenomen); achter hen de drie beschuldigde Bulgaren.

'n Web waarop de dauwdroppen fonkelen.

In de tuinen hangen in dit jaargetijde de spinne-
webben te flonkeren en het is, al naar men geard
is, vermakelijk of griezelig om te zien, hoe zoo'n
insect zijn tijd doorbrengt. Geduldig wordt het web
gesponnen, telkens vernieuwd als het door een of
andere oorzaak wordt vernield, geduldig wordt op
buit, die meest uit argelooze vliegjes bestaat, gewacht.
Is de vlieg eenmaal in de draden verward, dan tigt
de spin het oorlogspad op en begint den strijd, die
altijd met den dood van haar vijand eindigt.

Spinnen

Op het
oorlogspad.

Herfst in den tuin.

Het einde van
de vlieg is nabij.

'n Spin aan den buiten-
kant van haar web.

De nieuwe wethouders van Amsterdam, v.l.n.r. Jacq. Rustige (Ch. H.) Dr. J. H. J. Vos (V.B.), Dr. A. Abrahams (V.D.; herkozen), C. Baas (A.R.), Mr. G. C. J. D. Kropman (R.K.; herkozen), Walrave Boissevain (V.B.).

AMSTERDAMSCH NIEUWS

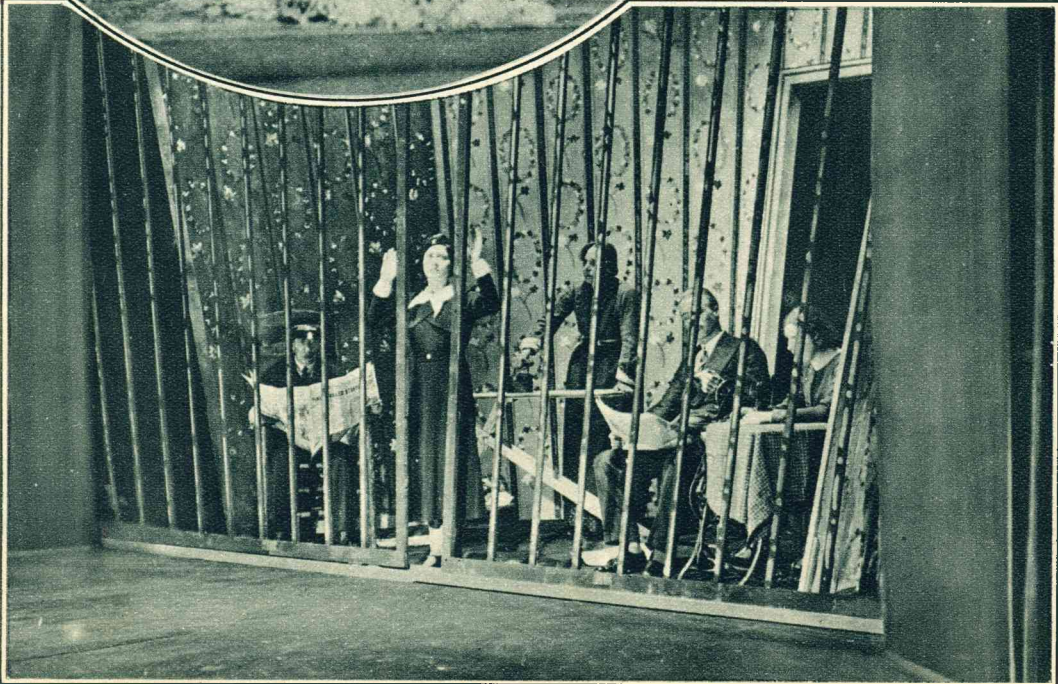
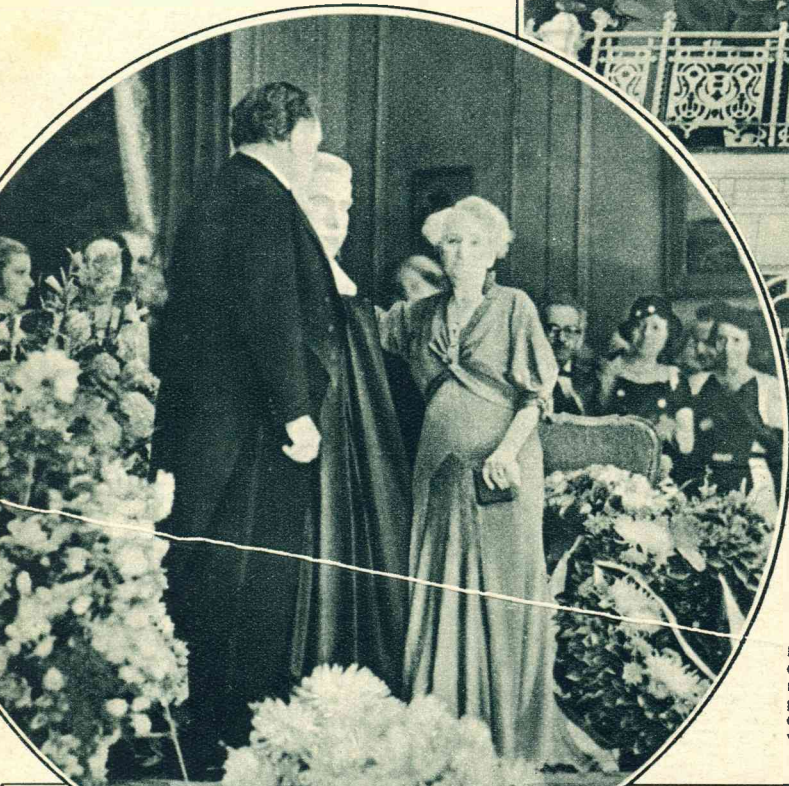
Mevrouw Esther de Boer-van Rijk werd in den Stadsschouwburg hartelijk gehuldigd bij gelegenheid van haar 60-jarig tooneeljubileum. Na door den senaat van het Amsterdamsche Studentencorps te zijn afgehaald van hare woning en naar het Leidscheplein te zijn gereden, verscheen de jubilarisse daar op het balkon, hartelijk toegejuicht door haar vele vereerders en vereersters.

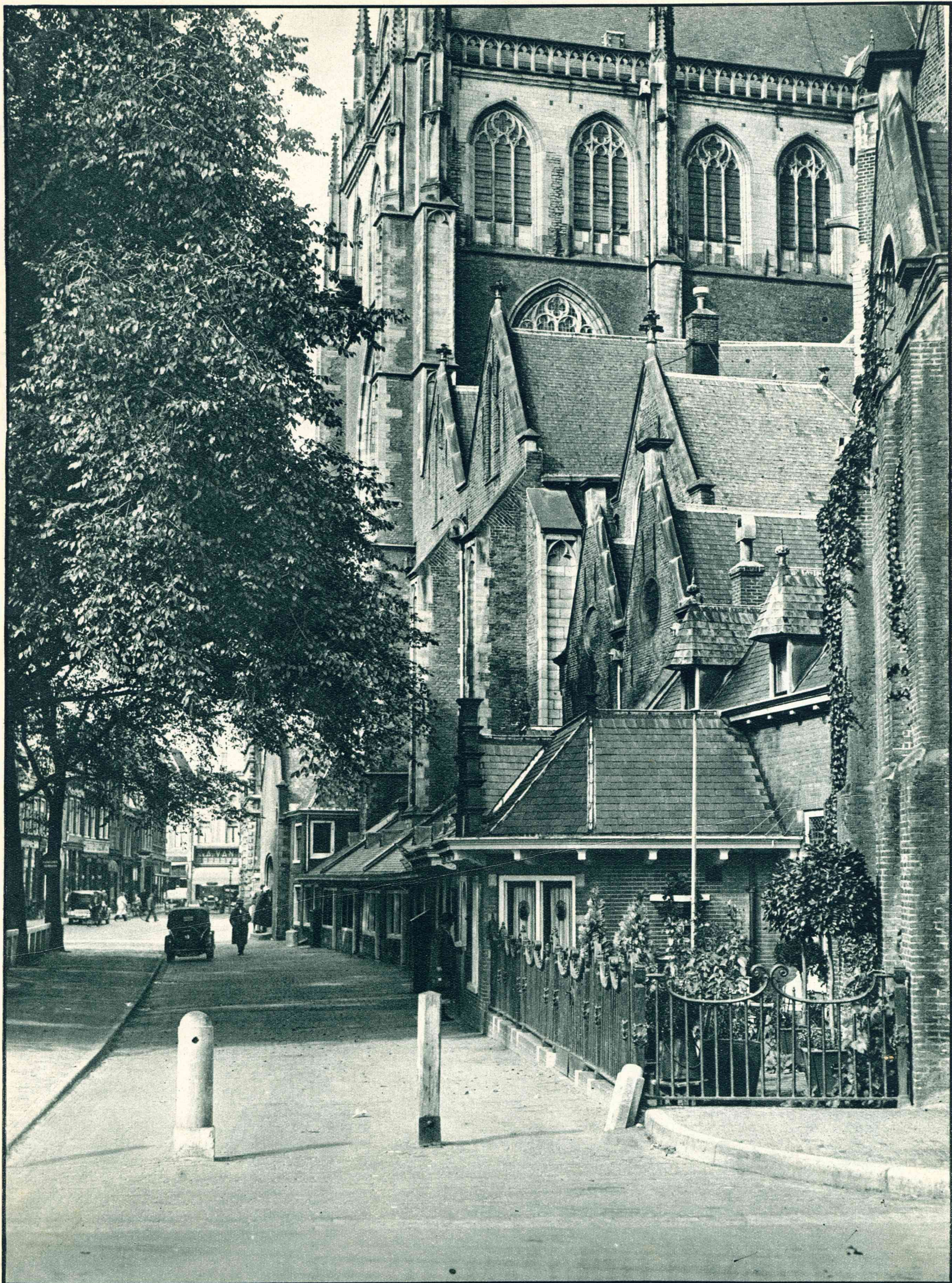

Na afloop van de voorstelling van „Levensavond" werd „Kniertje" gehuldigd. Louis de Vries bood haar een buste van Herman Heyermans aan.

in den Stadsschouwburg werd door Het Nieuwe Schouwtooneel de eerste opvoering gegeven van „De ondergrondsche" een spel in negen tafereelen van Elmer Rice.

In het Rika Hopper-Theater glug de première van „De Vier Mullers". Cor Ruys en Lilly Bouwmeester in het 2e bedrijf.

In de schaduw van de Groote Kerk (Haarlem)

NEGERLIEFDE

door

Mortimer Heurter

Door de geopende vensters van Latchmere House zweefden de geuren binnen van de gerijpte maïskolven, die te blakeren stonden op de velden. De eeuwige zang van den Mississippi vervulde de lucht met een klaterend gedruisch en de wind ademde suizelend door het loover der oude koningseiken.

Victoria Duncan staarde met een verloren blik naar de ruigbegroeide oevers der rivier, waarover de zonnegloed een regenboogkleurigen weerglans uitgoot. Haar mooi gezichtje teekende bezorgdheid en de kleine handen waren nerveus samengevouwen.

Van het groote erf klonk een weemoedig liedje: „My mother's rosary”, een klagende aangrijpende negerzang.

„There's a oldtime melody
I heard long ago;
Mother called it the rosary,
She sung it soft and low...”

Victoria luisterde droomend toe. Het liedje riep teere herinneringen wakker aan haar kindsheid en aan een lieve, veel te vroeg gestorven moeder. Haar blik zocht den zanger.

Bill was op het erf bezig met maïsmalen voor de keuken. Zijn zwart, half ontkleed lichaam glom als gepolijst ebbenhout. Bij elken zwengelslag van den handmolen vouwde hij zijn krachtig gespierd lichaam dubbel en als zijn reuzengestalte zich weer rekte, galmde zijn gezang als bazuinstooten tot in de verste hoeken van het erf.

Victoria wendde zich plotseling om. In de deuropening stond haar vader. Zijn rijzige, magere gestalte was licht gebogen en de schouders waren ingezakt als onder een zwaren last. Met een zucht zette hij zich in den ligstoel. Victoria keek hem angstig onderzoekend aan.

„Brentford komt vanmiddag; reken er maar op met het eten,” zei Duncan somber.

Victoria haalde diep adem. „Vanmiddag al, vader? Dan zet hij er wel haast achter.”

De farmer knikte. „Het was te verwachten, Torie. Als Brentford ergens zijn zinnen op gezet heeft, dan tast hij onmiddellijk door. De hemel mag weten hoe dat af zal lopen, ik wou dat het avond was.”

Het meisje sloot de oogen. Zij zag dit bezoek met angst tegemoet. Het stelde haar voor de zwaarste keus van haar leven. De keus tusschen den ondergang van Latchmere House en het huwelijk met een man, van wien zij een afschuw had. Niemand wist hoeveel zij de laatste dagen geleden had. Latchmere House was haar lief geworden. De farm was een deel van haar leven, de grond was gedrenkt met haar tranen en haar zweet. En het was hard, onmenscheijk hard, de vrucht van zooveel arbeid en zorg te moeten afstaan aan een man, die niet het minste besef had van wat hij hen ontnam.

Duncan was zes jaar geleden onder gunstige omstandigheden begonnen. Latchmere House maakte een korte bloeiperiode mee, maar toen kwam de economische wereldontreding. De graan- en maïsoogsten werden verstookt in de locomotieven en brachten zelfs de kosten van het vervoer niet op. Na drie jaar te hebben gekwijnend, scheen de farm tot den ondergang gedoemd. Maar in den uitersten nood kwam de redding opdagen. De redding...

Brentford deed zich voor zooals altijd: joviaal, luidruchtig en gul. „Wel, kerel, waarvoor zijn we blanken onder elkaar in dit land van negers en Indianen, als we elkander in den nood in den steek zouden laten? Geld? Het mijne staat op de bank, ik heb het niet nodig voor de exploitatie van Thatched House. Geef me dezelfde rente als de bank en je kunt er vrij over beschikken.”

De hulp was gretig en dankbaar aanvaard. De farm was voorloopig gered en het wachten was toen op betere tijden. Ook die bleven niet uit. De opheffing van de prohibitiewetten deed een enorme behoefte ontstaan aan gerst. De tijd was weer aangebroken, dat in de vruchtbare aarde een ruime belooning lag voor den arbeid en de zorgen. En de toekomst bood de schoonste perspectieven, ook voor het verarmde Latchmere House.

En nu kwam Brentford om zijn loon. Een los daarheen geworpen gezegde had duidelijk genoeg zijn bedoeling verraden. „Het huishouden wordt

verwaarloosd op Thatched House, Pauli wordt oud, Duncan. 't Wordt hoog tijd, dat ik 'n blanke vrouw in m'n huis krijg. Ik zal eens rondzien vandaag of morgen. Lang hoef ik niet te zoeken, de weg naar Latchmere House is bekend genoeg...”

Dat was nu acht dagen geleden. Acht dagen, waarin het meisje meer had geleden dan in den moeilijken tijd, toen Latchmere House aan den rand van den afgrond stond. De keus waarvoor Brentford 'r stelde was wreed. De man was twintig jaar ouder dan zij. Hij was een bruto en drankzuchtig. De negers haatten hem, hij behandelde hen nog alsof zij in slavernij leefden. Legio waren de klachten, die in den loop der jaren bij den sheriff tegen hem waren ingebracht. Maar Mac Duffy was zijn vriend en de mishandelingen drongen nimmer tot den gouverneur door.

Aan dien man zou zij haar leven ten offer moeten brengen. En niet alleen haar leven, maar ook de zonnige verwachtingen, die Garrick daarin gebracht had. Joe Garrick was een half jaar geleden van de landbouwschool in Atlanta gekomen. Brentford had hem aangenomen als assistent. Het bescheiden jongmensche bracht vaak een bezoek aan Latchmere House. En wellicht zonder dat hij het zelf vermoedde, vervulde hij reeds een rol van betekenis in Victoria's leven...

Het meisje schrok op uit haar weemoedig gepeins. Op het erf zette Bill een ander liedje in: „I'll leave the sunshine to the flowers...”

Op het erf klonk paardengetrappel. En direct daarop een grove stem, die Victoria even een huivering langs den rug joeg.

„Hé, Bill, breng dat paard naar den stal. En dek het goed toe, het is erg bezweet.”

De neger kwam traag naderbij. Het was geen gewoonte zich te haasten voor Brentford. De negers verfoeiden hem en die van Latchmere House voelden zich sterk, omdat de gehate planter niets over hen te zeggen had.

„Komaan, een beetje vlugger, luie rekel,” spoorde Brentford hem aan.

Bill nam de corpulente gestalte, met het vleezige, hoogrood gekleurde gelaat, met een lachwekkend air van zelfbewustzijn op. „Ik haast me al, mister,” antwoordde hij grinnikend.

Brentford hief driftig de karwats op. Maar hij waagde het niet toe te slaan, Bill wierp hem een blik toe, die hem tot voorzichtigheid aanspoorde.

„Waar is mister Duncan?” vroeg hij nijdig.

Bill wees onverschillig naar de geopende vensters. „In huis,” antwoordde hij laconiek.

„En miss Victoria?”

„Ook in huis,” grijnsde Bill, 't paard wegleidend.

In de geopende huisdeur vertoonde zich Duncan. „Kom maar binnen, Brentford, welkom,” riep hij den bezoeker toe.

Brentford wischte zich het zweet van het voorhoofd en reikte Duncan de hand. „Warmpjes,” zuchtte hij. „Kom ik niet ongelegen, Duncan?”

„Nee, nee, we kregen vanmorgen je boodschap en hebben op je gerekend met het eten. We hebben nog net den tijd een borrel te nemen.”

Brentford volgde hem. Hij maakte een potsierlijke buiging voor Victoria. Het meisje verloochende haar afkeer en reikte hem vriendelijk de hand. „Welkom, mister Brentford. Neemt u maar bij het venster plaats, daar is het wat luchtiger.” Zij keek over hem heen naar een tafeltje tusschen de vensters, waarop een karaf rum en een paar glazen stonden. Met een korte verontschuldiging verdween zij naar de keuken.

Op het erf kwam Bill haar tegemoet. „Pss... missie... missie...” fluisterde hij geheimzinnig met een veelbetekenend gebaar naar de vensters wijzend.

Victoria keek hem vragend aan. „Wat is er, Bill?” De neger wreef zich de handen. „Cicero hier geweest, weet u wel?”

Het meisje knikte. Cicero was een neger van Brentford, die 's morgens diens bezoek had aangekondigd.

Bill grinnikte. „Mister Brentford vanmorgen ruzie gehad met Pauli. Hij doet zóó, klits, klats om haar ooren. En Pauli doet zóó, stomp voor zijn buik. En hij ligt te spartelen in de keuken. En allemaal doodgelachen...”

Pauli was een dertigjarige negerin. Zij bestuurde al geruimen tijd Brentford's huishouden.

„Waarom heeft mister Brentford Pauli geslagen?” vroeg zij nieuwsgierig.

Er kwam een vreemd licht in Bill's koolzwarte oogen. „Pauli maakt ruzie. Zij zegt dat missie baas wordt op Thatched House. En Pauli wordt boos, dan moet zij weg.”

Er rees een droge snik in haar keel op. Om haar ontroering voor Bill te verbergen, wilde zij haastig doorloopen. Maar met de vrijpostigheid van iemand, die weet dat hem veel veroorloofd is, hield de neger haar tegen. Hij rolde vervaarlijk met de oogen en wierp een dreigenden blik naar de vensters.

„Missie heeft verdriet... is het waar, dat zij met mister Brentford gaat trouwen?”

Victoria hoorde duidelijk den angst in zijn stem. Zij keek hem met een hopeloozen glimlach aan. „Ik weet het niet, boy, dat hangt niet alleen van mezelf af,” antwoordde zij zachtjes.

Bill liet dreigend zijn tanden zien. „Mister Brentford is een hond; missie kan beter sterven dan zijn vrouw worden,” zei hij met een harden klank in zijn stem.

„Stil, zoo mag je niet spreken, Bill,” vermaande Victoria hem. „Laat me maar gauw gaan, ik moet voor het eten gaan zorgen.”

Zij liep door naar het bijgebouw, waar Mary, de zwarte keukenprinses van Latchmere House, haar reeds stond op te wachten. Bill keek haar met een donkeren blik na en keerde langzaam naar zijn molen terug.

In huis hield Brentford een pleidooi voor zijn belangen. Hij deed het op de manier van een zakenman, die over een koop onderhandelt. Het stuitte Duncan, maar hij liet den man behoorlijk uitspreken.

„Het lijkt me een goede oplossing, Duncan. Als je me je dochter geeft, maken we van den boel als het ware één. Eigenlijk is het dat toch al, nietwaar? Ik bedoel er natuurlijk geen kwaad mee, maar het dient nergens toe de feiten anders voor te stellen dan ze in werkelijkheid zijn. Jij raakt er mee uit de zorg en Victoria is goed geborgen. Je weet hoe ik er voorsta, Thatched House is de rijkste farm uit den omtrek.”

De planter keek Duncan in afwachting aan. Duncan bewoog zich onrustig en knikte even. „Als je verwacht ook mijn mening te hooren, wil ik die wel uitspreken, Brentford,” begon hij bedachtzaam. „Kijk eens, ik vind je een beste kerel en ik blijf je onder alle omstandigheden dankbaar voor je hulp. Maar zaken en gevoelskwetsies houd ik graag uit elkaar. Latchmere House is voor een groot deel van jou. Ik doe mijn best mijn schuld zoo spoedig mogelijk te betalen en overigens ontvang je een billijke rente voor je geld. Maar dat zijn allemaal zaken. En die gaan ons samen aan. Victoria staat er heelemaal buiten...”

„Natuurlijk,” viel Brentford hem in de rede. Maar tegelijk gleed er een barsche trek over zijn drankzuchtig gelaat.

„Het lijkt me eerlijk, dat je je geluk zelf bij Victoria beproeft,” ging Duncan voort. „Als zij ja zegt, zal ik me niet verzetten. Zegt zij echter neen, dan zal ik haar niet dwingen een ander antwoord te geven. Zij is volkomen vrij in haar keus en dat is billijk, meen ik. Als ik haar tegen haar zin moest dwingen tot een huwelijk, met wien dan ook, zou er toch niets van terecht komen.”

„Hm... hm...” bromde Brentford, terwijl hij zich onrustig bewoog. Hij dronk zijn glas leeg en keek Duncan onderzoekend aan. „Denk je... hm... dat zij toe zal stemmen?”

Duncan haalde de schouders op. „Ik weet het niet, Brentford. Ik heb haar acht dagen geleden gezegd, wat je bedoeling was. En voor de rest

hebben we de zaak laten rusten. Ik weet niet wat zij antwoorden zal. Je zult het straks zelf hooren, na het eten krijgen jullie wel even gelegenheid om eens rustig te spreken."

Het binnentreden van Victoria maakte te rechter tijd een eind aan het pijnlijke gesprek. Gedurende den maaltijd was Brentford bijzonder stil. Dit viel te meer op, omdat hij anders zeer luidruchtig was. Ook Victoria sprak weinig. Zij was bleek en wachtte ongeduldig het oogenblik af, waarop zij met Brentford alleen zou blijven. Zelfs nu was zij het nog niet met zichzelf eens. Zij had besloten het antwoord te laten afhangen van de impulsie van het oogenblik, waarop Brentford haar vragen zou.

Zij slaakte een zucht van verlichting, toen haar vader hen eindelijk alleen liet. Brentford was niets op zijn gemak. Hij wierp het meisje telkens een steelschen blik toe en Victoria was te zenuwachtig om een alledaagsch gesprek gaande te houden.

"Miss Victoria, u zult wel begrepen hebben, met welke bedoeling ik vanmiddag hier gekomen ben," begon de planter plotseling. „Ik... eh, hm... voel weinig voor de rol van dweepend aanbieder enne... die zou me misschien ook niet passen..."

Victoria moest inwendig lachen om dit bewijs van zelfkennis. Zij had haar blik naar het erf gewend, waar Bill na den maaltijd tot zijn oude bezigheid was teruggekeerd, maïsmalen. Zij had er een lief ding voor gegeven, als hij nu door een vroolijk liedje haar zenuwachtige stemming op de vlucht had gejaagd.

"Ik heb zoeven met uw vader gesproken, miss," hernam Brentford, na een oogenblik vergeefs op een stille aanmoediging te hebben gewacht. „Ik heb hem gezegd, dat het voor hem nog niet zoo verwerpelijk zou zijn, als we beide farms vereenigen. Met behoud natuurlijk van ieders zelfstandigheid."

"Hoe is dat mogelijk, mister Brentford?" vroeg Victoria onnoozel.

"Hm, nu ja, ik bedoel dat ik de financieele zorgen van uw vader zou afnemen," verbeterde Brentford. „Latchmere House is zwaar belast, zoo zwaar, dat als morgen de hypotheek werd opgeëischt, hoogstens de bijgebouwen nog het eigendom van uw vader zouden blijven. Het kost mij weinig moeite om het goed vrij te maken en uw vader een onbekommerd bestaan te verschaffen. Dat was dan ook mijn bedoeling als ik... hm, op uw medewerking mocht rekenen."

"U bedoelt: als ik uw vrouw wilde worden," verduidelijkte Victoria. Zij was nu plotseling geheel kalm en beschouwde deze gevoelskwestie, waarvan haar levensgeluk afhing, even zakelijk als Brentford haar behandelde.

"Juist, miss," antwoordde de planter met wat meer moed. „U heeft allang een diepen indruk op me gemaakt en ik zou niemand liever op Thatched House als huisvrouw zien dan u. Ik heb keus genoeg, zooals u wel begrijpen zult, maar u..."

Hij bleef in zijn woorden steken. De koele, ongenaakbare houding van het meisje deed hem een min of meer bespottelijke liefdesverklaring inhouden. Victoria had hem geduldig aangehoord. Nu werd er een antwoord van haar verwacht...

"Mister Brentford, ik kan niet zeggen dat uw aanzoek me verrast," begon zij kalm. „Vader heeft me er vorige week op voorbereid. Maar het moet me toch van het hart, dat uw voornemen me verbaast heeft. Ik ben me niet bewust, dat mijn houding u ooit aanleiding heeft gegeven tot de verwachting, dat ik u bijzonder genegen zou zijn. Ik acht u als een vriend van mijn vader en ik ben u dankbaar, dat u Latchmere House voor ons behouden heeft. Maar achting en dankbaarheid alleen zijn geen gevoelens om er een huwelijk mee aan te gaan. Het komt me absoluut noodzakelijk voor, dat er minstens een wederzijdsche genegenheid bestaat. Wil een huwelijk gelukkig zijn ten minste. En tot nu toe is zoo'n gevoel voor u me vreemd gebleven, mister Brentford."

Als Victoria nog eenige hoop had gekoesterd, dat haar terugwijzende houding en haar woorden den planter zouden afschrikken voort te gaan, dan werd deze wel grondig vernietigd. Brentford beschouwde haar antwoord veeleer als een halve toestemming.

Hij begon te lachen, zijn zelfvertrouwen keerde terug en hij werd zelfs weer luidruchtig. „Ik ben

graag bereid het erop te wagen, miss. Ik houd genoeg van u om overtuigd te zijn, dat u gelukkig zult zijn op Thatched House. Die dweperij waaraan de meeste meisjes zich overgeven geef ik cadeau; als ik uw vriendschap maar heb, acht ik het voldoende."

Victoria werd bleek. „Maar ik acht het niet voldoende, mister Brentford," sprak zij zacht. „Mijn gevoelens voor u zijn geen garantie, dat ik u gelukkig zal maken. Dat u het nochtans wagen wilt, zooals u zegt, is edelmoedig van u. Maar hoe zal het gaan, als ik geen voldoening vind in die verbintenissen? U weet niet eens of mijn hart wel vrij is. Het zal u toch geen vreugde schenken als ik ongelukkig word?"

"Maar hoe komt u erbij dat u ongelukkig zult worden?" protesteerde Brentford. „U vindt bij mij alles wat u verlangt. Ik kan u meer bieden, dan uw vader u ooit zal kunnen geven."

"En toch is dat alles niet voldoende om een hart te winnen," wierp Victoria op beslist toon tegen. „Liefde laat zich niet koopen, zij ontstaat vanzelf. Ik kan mijn hart niet dwingen van u te houden. En mijn gevoel laat zich niet in een bepaalde richting leiden, terwille van een comfortabel leventje of een mooie japon. Ik hoopte, dat u dat zou begrijpen, mister Brentford."

Brentford stond plotseling op. Inwendig was hij geërgerd en verstoord, maar hij wachtte er zich wel voor daarvan iets te laten blijken. „Miss, ik hoop, dat u nog eens over mijn aanzoek na zult denken," sprak hij vriendelijk. „Ik had eigenlijk het recht niet te verwachten, dat u me onmiddellijk het jawoord zou geven. Misschien wilt u nog eens met uw vader overleggen. Daar hoop ik het beste van. Als u een paar dagen den tijd hebt om na te denken, vallen de bezwaren wel vanzelf weg."

Victoria zuchtte. Haar aanbieder was wel grofbesnaard. Hij voelde niet eens, dat hun afhankelijkheid van hem haar van een pertinente weigering had teruggehouden. Zij had gehoopt, dat hij haar begrijpen zou en zich diplomatiek zou terugtrekken. Het verlangen om allen te sparen had thans de moeilijkheden niet opgelost, maar slechts voor een paar dagen verschoven.

"Ik geloof niet, dat ik van meening of gevoelen zal veranderen, mister Brentford," antwoordde zij met een maten glimlach.

"We zullen zien, we zullen zien," sprak de planter iets stugger. „Denk er nog maar eens over na, miss."

Hij ging heen en Victoria plaatste zich voor het venster. Duidelijk hoorde zij de stemmen van Brentford en haar vader.

"Ik heb haar eenigen tijd gegeven om over mijn aanzoek na te denken, Duncan. Je moet nooit zoo haastig zijn met die jonge meisjes. Wel, wat ik je vragen wilde — hm, het leek me ongepast om ernaar te informeren — zij is toch nog wel vrij?"

Victoria hoorde, dat haar vader aarzelde. „Vrij... ja... wat moet ik ervan zeggen? Zij is nog niet gevraagd en zij is dus vrij om haar ja te geven aan wien zij wil."

Brentford floot even tusschen de tanden. „Zoo, maar dus toch wat op het oog? Wie is het, als ik vragen mag?"

Duncan kuchte, hij zat zelf met een antwoord verlegen. „Och, ik weet niet of ik het ernstig nemen moet, Brentford. Maar die nieuwe assistent van je..."

Brentford barstte plotseling in lachen uit. „Die? Ah, loopt hij daarom Latchmere House plat?" hoonde hij. „Nu, voor hem maak ik me niet bezorgd, vandaag of morgen reken ik wel met hem af. Die stiekume kwast zal geen mond meer tegen je dochter opendoen. Nu, tot ziens, Duncan; dank voor je gastvrijheid."

Bill had het paard voorgebracht en het volgende oogenblik stootte Brentford het erf af. Victoria was bleek geworden. Wat betekende dat dreigement aan Garrick's adres? Wat kon Brentford hem doen? Zou hij misschien, zooals tegenover zijn negers, geweld willen gebruiken? Zij werd plotseling angstig. Joe moest gewaarschuwd worden, dan kon hij ten minste op zijn hoede zijn. Vliegensvlug schreef zij een kort briefje.

"Mr. Garrick. Ik heb reden om aan te nemen, dat mr. B. u minder goed gezind is. U is hiermee gewaarschuwd, misschien kunt u er uw voordeel mee doen. V. D."

In de gang liep haar vader haar tegemoet. „Hij

laat je niet los, Torie, hij komt nog eens terug," zei hij bezorgd. „Wat heb je hem geantwoord?"

"Dadelijk, vader, ik moet eerst Bill even hebben," antwoordde zij haastig. Zij riep den neger en gaf hem het briefje. „Bill, wil je dit even aan mister Garrick brengen? Maar denk erom, alleen aan hem en niet aan mister Brentford laten zien."

Bill knikte zeer nadrukkelijk. „In orde, missie," antwoordde hij. Hij grijsde en een oogenblik later was hij in de maïsvelden verdwenen.

Op Thatched House scheen alles uitgestorven. Alleen in de bijgebouwen klonk rumoer. Bill liep erom heen naar Garrick's kamer. Vlak bij de geopende vensters bleef hij staan. Hij hoorde twee welbekende stemmen. Een soort gebulder van Brentford en een zwak protest van den bedeesden mr. Garrick. Bill sloop voorzichtig nader. Brentford mocht hem niet zien.

"Je bent gewaarschuwd, Garrick. Ik heb mijn zin nu eenmaal op dat duifje gezet. En als je dat niet bevalt, kan je inrukken. Je staat gauwer buiten de deur van Thatched House, dan dat je erin bent gehaald..."

"Maar luister nu toch eens even, mister Brentford," smeekte de al te bescheiden Joe Garrick. „Ik heb er niets van geweten, dat u plannen had met miss Victoria. Nu het me bekend is, kom ik er niet meer. Ik... ik..."

"Dan kies je de wijste partij, mijn zoon," hoonde Brentford. „En als je de lust soms toch nog mocht bekruipen om onder mijn duiven te schieten, dan wil ik je bij voorbaat zeggen, dat je er je schoonvader een slechten dienst mee zou bewijzen. Latchmere House behoort op een paar planken na aan mij en ik spijker zelf de deuren dicht, als ik mijn zin niet krijg."

Joe Garrick stamelde nog een angstige verontschuldiging. Er sloeg een deur dicht en Bill sloop haastig heen. In de maïsvelden, die langzaam werden toegedekt door de schemering, liep hij tandenknarsend voort. Nu en dan ontsnapte hem een zwak gekreun. „O missie, o missie..."

Op Latchmere House zag hij licht branden in Victoria's kamer. Hij klopte aan en trad binnen. „Ik, missie..."

Victoria stond op. Bill legde met een nadrukkelijk gebaar het briefje op tafel.

"Wat is dat, Bill? Was mister Garrick er niet?" vroeg het meisje verwonderd.

Bill schudde het hoofd. „Ik heb het hem niet gegeven, missie. Ik kom bij Thatched House en hoor stemmen. Brentford zegt: als jij onder mijn duiven schiet, d... je op, Garrick, en spijker ik de deuren van Latchmere House allemaal dicht. En mister Garrick begint bijna te huilen. Hij zegt: Ik wil niets meer van missie weten. De baas mag missie hebben..."

Victoria werd doodsbalek. Zij keek Bill aan met den blik van een gewond dier. De neger knarste met de tanden, alsof hij buiten zichzelf van woede was. En toch lag er zoo'n oneindig groot medelijden in zijn blik, dat Victoria er tot in het diepst van haar hart door geroerd werd.

"Je bent een lieve jongen, Bill," bracht zij snikkend uit. Zij kon zich niet meer inhouden en liet haar tranen den vrijen loop. Bill troostte haar als een klein kind.

"Niet huilen, missie, niet huilen. Wees maar stil, ik zal missie wel helpen. Mister Garrick is een lafaard en mister Brentford is een beul. Bill is maar een neger, maar toch zal hij missie helpen. Niet meer huilen, missie..."

Zijn smeekende stem bracht Victoria tot zichzelf. Zij bedwong zich en glimlachte door haar tranen heen. „Je bent braaf, Bill. Ik weet dat je hart goed is, maar helpen kan je me niet."

Bill wierp haar een listig knipoogje toe. „Ik kan missie wel helpen. Als missie me maar één ding wil zeggen."

Victoria keek hem verwonderd aan. „Hoe zou jij me kunnen helpen, jongen? Wat wou je eigenlijk weten?"

De neger boog zich heel vertrouwelijk naar haar over. „Is het waar, dat missie met Brentford moet trouwen?"

Victoria keek hem glimlachend aan; vanaf dit oogenblik zou zij er zich aan wennen, hare ware gevoelens geweld aan te doen en te verbergen. „Ja, Bill, ik denk wel dat ik spoedig met mister Brentford trouwen zal," antwoordde zij.

Haar glimlach kon den neger niet bedriegen.

Jaren geleden hadden zij samen gespeeld en gestoeid. Hij was zwart en niet van haar bloed. Maar toch had het zeldzaam instinct, dat eigen is aan de ware liefde, hem den weg naar Victoria's hart doen vinden. Hij zou het nooit hebben durven bekennen, dat hij aan de verlokkingen van de meisjes van zijn ras weerstand bood, omdat zijn hart aan missie toebehoorde. Maar dat zwijgen loochende het bestaan van zijn liefde niet. En evenmin doofde het zijn verlangen om missie te dienen en haar gelukkig te zien. Zelfs niet al ontbrak de minste hoop op de geringste beloning.

„Missie trouwt niet met Brentford,” sprak Bill met nadruk. „Missie kan gerust zijn, ik zal missie helpen...”

Zonder een woord van opheldering verdween hij. Victoria staarde hem verbaasd na. Een oogenblik later klonk zijn stem als een trompet over het erf.

„You are my garden of beautiful roses,
My own rose, my one rose, that's you...”

Zij vond het zelf dwaas, maar vanaf dit oogenblik herleefde de hoop in haar, dat zij toch nog aan haar ellendig lot ontkomen zou.

Uit de schaduw van de bijgebouwen van Thatched House maakten zich twee gestalten los. De nacht was koud en Pauli huiverde.

„Dus jij zal morgen Hannibal, Jossof en Amar waarschuwen?” vroeg Bill fluisterend.

Pauli knikte. „Ik zal hen waarschuwen, Bill.” „En jij gaat morgenavond, zoo gauw de zon onder is, met hen naar Atlanta lopen, Pauli?”

„Ja, ik beloof het.”

„Goed,” zei Bill voldaan. „En jij gaat niet weg, voor jij dien mister gouverneur zelf gesproken hebt, hè? En jij zegt hem waar Brentford dien armen King neergeschoten heeft? En je wijst de plaats, waar Brentford hem in het veld heeft begraven?”

„Ja, Bill, ik zal alles doen wat je gezegd hebt.”

Bill fronste de wenkbrauwen. „Als Hannibal, Jossof en Amar bang zijn, zeg dan maar dat zij op Latchmere House kunnen komen werken, Pauli. Mister Duncan is een goeie baas. Maar denk erom, bedrieg me niet! Brentford trouwt met missie, ze heeft het me zelf gezegd. Zij moet, hoor je! En als zij trouwt, moet jij weg. Dat weet je al, hè?”

De negerin knarste op de tanden. „Ik weet het; hij heeft gezegd dat het niet lang meer duren zou. Twee vrouwen de baas op Thatched House kan niet bestaan.”

„Juist, missie is blank en Brentford is op haar verliefd. Hij zal jou weggagen en jij zal een baas moeten zoeken, bij wien je hard moet werken. Je zal dus alles doen zooals ik gezegd heb?” vroeg Bill met veel nadruk.

„Ja, Bill,” beloofde de negerin nogmaals. Zij greep Bill's hand en hernam: „En jij zult me niet bedriegen? Jij zult met me trouwen?”

„Ik zal met je trouwen, dan hoef je niet te werken, Pauli. Zoo gauw de gouverneur Brentford heeft weggehaald, zullen we naar den sheriff gaan.”

Pauli zuchtte tevreden. „Kus me dan, Bill,” vroeg zij coquet.

De neger kuste haar. „Ik zal met je trouwen, ik beloof het,” sprak hij ernstig. Met een laatsten handdruk verdween hij achter de bijgebouwen. Op weg naar Latchmere House liep hij zachtjes te zingen. Hij was heel tevreden; hij had Pauli gemakkelijk over kunnen halen en missie was gered. Den prijs telde hij licht. Hij was van negerbloed en blanke missie zou hem toch nooit, nooit...

„Neen, nooit,” zei Bill halfslud. „Blanke misses trouwen nooit met negers...”

Hij spon voort aan zijn gedachten. Hij zou trouwen met Pauli. Dat was de prijs, dien zij voor haar aan-

klacht tegen Brentford geëischt had. Hij had het haar zonder aarzelen beloofd. Hij zou missie toch nooit krijgen; wat gaf het dan wie hem kreeg? Niets immers? Hoofdzaak was dat missie gered en niet ongelukkig werd. Dat hij van Pauli een even grooten afkeer had, als missie van Brentford, telde niet mee... Bill ging vroolijk en tevreden naar bed. En den anderen dag galmde zijn lied zoo luid over het erf, dat zelfs zwarte Mary zich verbaasd afvroeg, wat hem vandaag zoo vroolijk stemde...

Brentford verscheen twee dagen later als een bezetene op Latchmere House. Hij vloekte dat de muren ervan daverden. Zelfs Victoria's tegenwoordigheid bracht hem niet tot bedaren. Die negerin, Pauli, die hij den dienst had opgezegd, had wraak genomen. Zij was 's nachts gedrost met drie van zijn beste arbeiders. Maar zij zouden ervan lusten. Er was al een boodschap naar den sheriff. Als ze teruggebracht werden, zou hij hun het onderteekende arbeidscontract met de karwats op hun ruggen copieeren...

Er stopte een auto voor Latchmere House. Het was ongewoon bezoek en alles kwam toesnellen. Bill vooraan. Er stapten een heer en twee gewapende soldaten uit. Duncan, Brentford en Victoria kwamen naar buiten.

„Ik ben de eerste politie-officier van Atlanta,” stelde de heer zich voor. „Wie uwer is mister Duncan?”

Duncan trad verwonderd naar voren. „Dat ben ik, sir.”

„Aangenaam; heeft u een neger in dienst, die Bill heet, mister Duncan? Ik heb hem noodig als getuige.”

„Hier is Bill, sir,” stelde Bill zich grinnikend voor. Hij knipoogde heimelijk tegen Victoria, die alles verwonderd aanzag.

„En is u mister Brentford?” wendde de officier zich tot den planter.

„Jawel,” antwoordde Brentford kort.

„Dan verzoek ik u mee te gaan, sir,” ging de officier voort.

„Waarom?” vroeg de planter grof.

„U wordt beschuldigd van moord op den neger King, die vorig jaar bij u in dienst was,” antwoordde de officier.

„U is krankzinnig,” viel Brentford woedend uit.

„Niet ik, sir; maar dan misschien de vijf negers, die ongezien ooggetuige van uw misdaad zijn geweest,” antwoordde de officier uit de hoogte.

Brentford keek als een krankzinnige in het rond. Zijn blik viel op Bill, die alsmaar te knipoogen stond tegen zijn doodelijk verschrikte missie. Het volgende oogenblik viel er een schot. Bill slaakte een rauwen kreet en viel reutelend neer. Brentford rende het erf over.

„Schiet!” commandeerde de officier koud. Er klonken twee schoten tegelijk. Brentford hief aan den rand van het maïsveld de armen ten hemel, toen zakte hij, als door een bliksemstraal getroffen, plotseling ineen.

Victoria lag schreiend bij Bill neergeknield. „Lieve, lieve jongen, wat heb je voor me geofferd? Nu weet ik pas wat je bedoelde, toen je zong...”

Bill's stervende oogen droegen een uitdrukking als van een getuchtigen hond. Maar nu leefden zij plotseling op. Zijn stem klonk heel zwakjes. „You are my beautiful garden of roses...” stamelde hij.

Victoria bukte zich dieper en legde haar nat gezichtje tegen Bill's lippen. Over het gelaat van den neger zweefde een verheerlijkte glimlach. „My one rose”... fluisterde hij nog. Toen gleed zijn adem mee naar het suiselende loover. En de Mississippi zong zijn eeuwig lied.

Pas op, val niet!

Water, loover, zon, een puffende boot: een tafereeltje, dat iedere Amsterdammer kent.

ZOMER IN AMSTERDAM

*Zon en schaduw op den Nieuwendijk-
't Leidscheboschje trilde van zonlicht.*

Het loover van de linden, die langs de grachten staan, wordt al dunner en het eerste herfstlicht speelt door de takken.

Nazomerstemming aan den Binnenkant.

Zelden was een Septembermaand zoo vol zon als dit jaar. Onvergelijkelijk schoon was Amsterdam; de stad scheen gesponnen in een teer-gouden web van

gouden en zilveren flonkerstralen. De geur van herfstbloemen en bladen hing zelfs over het asfalt van onze pleinen en verdreef de scherpe benzinelucht voor een korten tijd. De laatste Septembertagen, zoel, en mild van licht, maken ons het afscheid van den zomer niet gemakkelijk. Wanneer de herfst inzet met gure winden, regenbuiën, kilte en klamheid, is de overgang naar den winter bijna onmerkbaar. Maar een nazomer als deze verwekt onwillekeurig weemoed, en doet ons dubbel gevoelen hoeveel wij in de donkere dagen, die volgen gaan, moeten missen. Maar ondankbaar kan men toch ook moeilijk zijn om dit heerlijke herfst-begin. Onze fotograaf spoorde die plekjes in de hoofdstad op, welke het innigst door de najaarszon gekoesterd werden.

Herfstbloemen op het Leidscheplein.

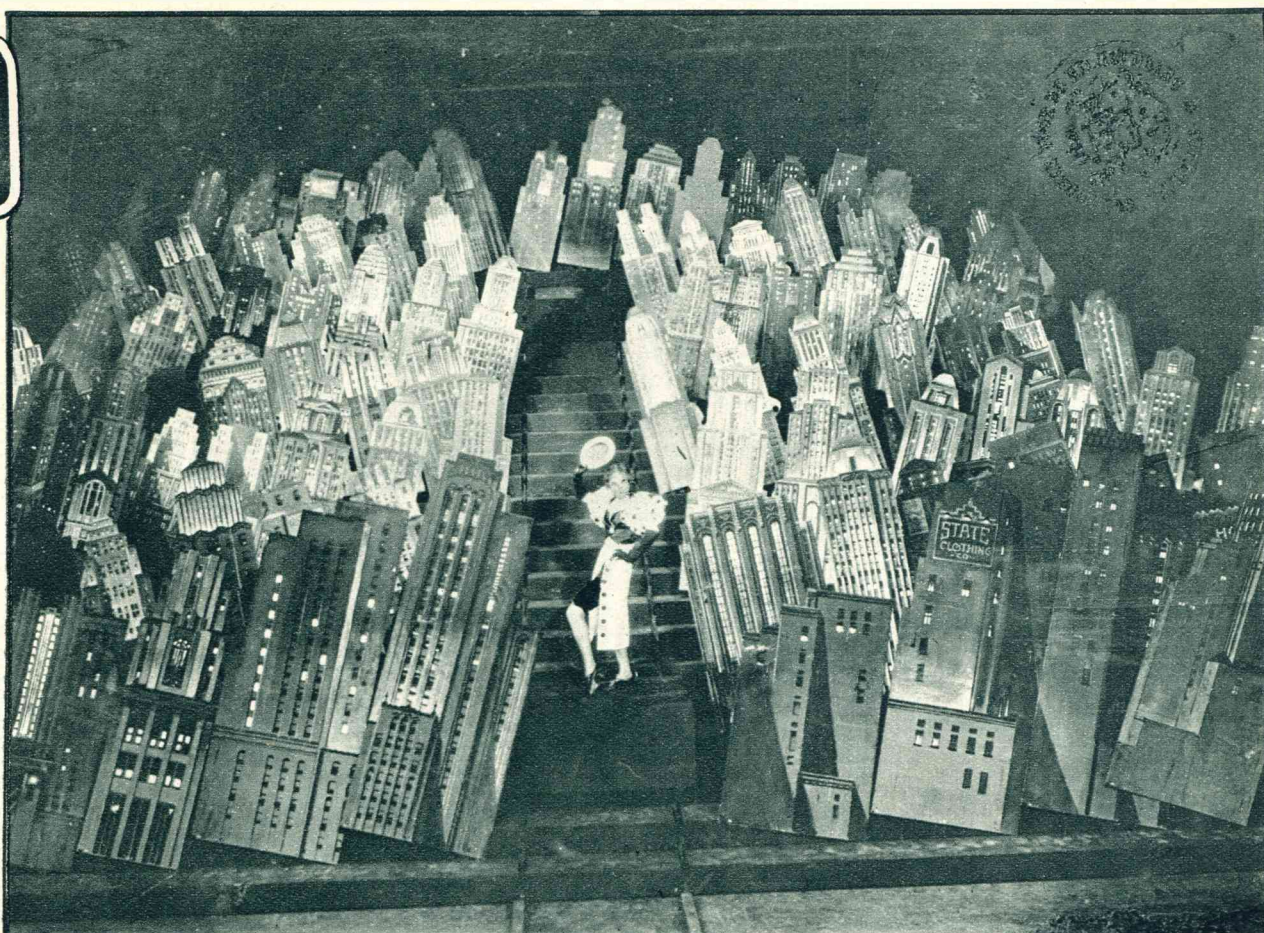

Scheepjes liggen nog te droomen alsof het volop zomer is.

STRAND 42ND STREET

De 42ste straat is de amusements-
wijk van New York en het is
dus met deze wetenschap niet moei-
lijk te raden, wat een film, die dezen
straatnaam, als titel draagt, inhoudt.
Toch is het niet in hoofdzaak revue
en amusement, wat men te zien
krijgt; dat is slechts bijkomstig en
practisch gesproken slechts de entou-
rage van de geschiedenis. Vanzelf-
sprekend heeft die betrekking op het
artistenleven, waarin niet alleen te-
leurstelling in zaken, maar ook in de
liefde aan de orde van den dag is.
Er komen verschillende sterren in de
film voor, w.o. Bebe Daniels, een
een actrice, die in den laatsten tijd
in Holland minder sterk op den voor-
grond trad. Voorts treft men in deze
film verschillende Schlager-melodieën
aan, welke in breeden kring werden
gewaardeerd. Het geheel behoort tot
de voornaamste films der Warner
Bros-productie, Amsterdam.

In de onwezenlijke stad der wolkenkrabbers

Het ballet in de 42ste Straat.

De drie gratiën.

JOAN CRAWFORD
M.G.M.

VERZORGT UW TEINT MET POND'S!

Ze zijn onder 't bereik van iedere vrouw. Als zij slechts haar huid op de juiste wijze verzorgt met de beide Pond's Creams.

Altijd blijft het een vereischte voor U door een dagelijksche verzorging Uwer huid, U die gratie en charme te geven, welke U overal tot een graag geziene vrouw maakt.

Een dagelijksche massage van enkele minuten voor ge ter ruste gaat met Pond's Cold Cream maakt Uw huid sterk en soepel. Deze cream houdt de jeugd van Uw uiterlijk vast.

Pond's Vanishing Cream geeft U een bekoorlijk matte teint en is een goede basis voor Uw poeder.

POND'S

VANISHING EN
COLD CREAM

138

POND'S EXTRACT CO. - AMSTERDAM

Een
ureinig
"NUGGET"
doet de heele schoen
glimmen.

Zwart-Bruin-Donkerbruin en andere kleuren

Iedereen kijkt naar uw figuur

Portret van den uitvinder

als men U tegenkomt; waarom let U er zelf niet meer op? Ontelbare dankbetuigingen bewijzen, dat het mogelijk is iedere gewenste gewichtsafname te bereiken. Een cliënte schrijft ons b.v.:

„Mijn man voelt zich heel gezond en is, sedert hij de kuur begon, 46 pond afgevallen. Mijn zuster heeft mij verteld, dat zij door het proefpakje reeds 4 pond is afgevallen.”

Bedenkt toch:

10 POND VERLIES

zijn

10 JAREN WINST!

Telkens weer ontvangen wij brieven die aantoonen hoe gemakkelijk het is om slank te worden. Zoo schrijft ons Mej. A. G. te Schiedam: „Hiermede deel ik U mede, dat ik het door U gestuurde proefpak ontvettingsthee gebruikt heb en in diezelfde week 8 pond ben afgevallen.” Zulk een proefkuur met Dr. JANSSEN's thee kunt U ook ontvangen, wanneer U zich haast. U kunt waarschijnlijk met dit pakje reeds tot 10 pond aan gewicht verliezen. Honderden hebben reeds zoo'n gratis-monster aangevraagd, dat toereikend is voor 10 dagen. Thans worden ook in Holland

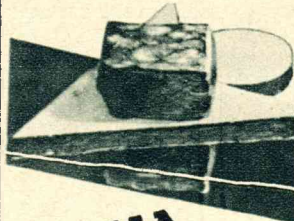
10.000 GRATIS KUREN

zonder eenige verplichting ter beschikking gesteld, tegen directe opgave van Uw adres aan de HANDELMIJ, „CORNWALL” N.V. Afd. 19, AMSTERDAM, O. Z. VOORBURG WAL 290.

Origineele pakketten à f 1.50 zijn bij alle apothekers en drogisten verkrijgbaar. Een lijst van de zaken, waar Dr. Janssen's thee beslist voorradig is, wordt bij iedere 10-daagsche kuur bijgevoegd.

DR. JANSSEN'S ONTVETTINGSTHEE

AMSTERDAM - STOCKHOLM - BERLIJN - NEW-YORK - GENÈVE - LISSABON

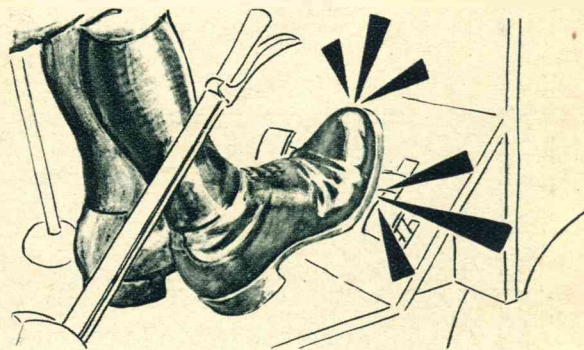

FLAVA

met 'n heerlijke,
samengestelde
Pralinévulling.

Let op den naam!

Steeds pijnlijke, opgezwollen voeten...

Hij voorkomt dit thans door Radox-zuurstofbaden

Een automobilist schreef ons onlangs:

„Ik rijd veel auto en zooals U misschien weet heeft de hitte van den motor vaak een zeer onaangename uitwerking op de voeten. Zij beginnen spoedig op te zwellen, gaan transpireeren en kunnen uiterst pijnlijk worden. Ik had hier tenminste allemaal last van. Toen nam ik tweemaal per week een half uur lang een voetbad: een kom warm water met twee eetlepels Radox. Heel eenvoudig, maar doeltreffend, want sindsdien heb ik geen enkele klacht meer. Ik gebruik Radox nu twee jaar en zal er steeds mee doorgaan.
J. K. te G.”

Terwijl U met de voeten in een verzachtend Radox-bad zit, worden in het water miljoenen werkzame zuurstofbelletjes vrijgemaakt. U kunt ze als een witte wolk in het water zien. Deze zuurstof dringt door de poriën en verdrijft alle onzuiverheden en zuren die het brandende en pijnlijke gevoel veroorzaken. Harde huid en eelt worden zachtjes weggeweekt. Van nu af geen klachten meer over Uw voeten. Radox is heerlijk geïmpregneerd en verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten. Een pak is toereikend voor verscheidene weken.

RADOX nu 70 cts.
per pak

Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij., Heerengracht 209
Amsterdam-C.

Onze Abonné's

worden er op attent gemaakt, dat zij die voor een eventuele uitkeering ingevolge onzer

Gratis

Ongevallenverzekering

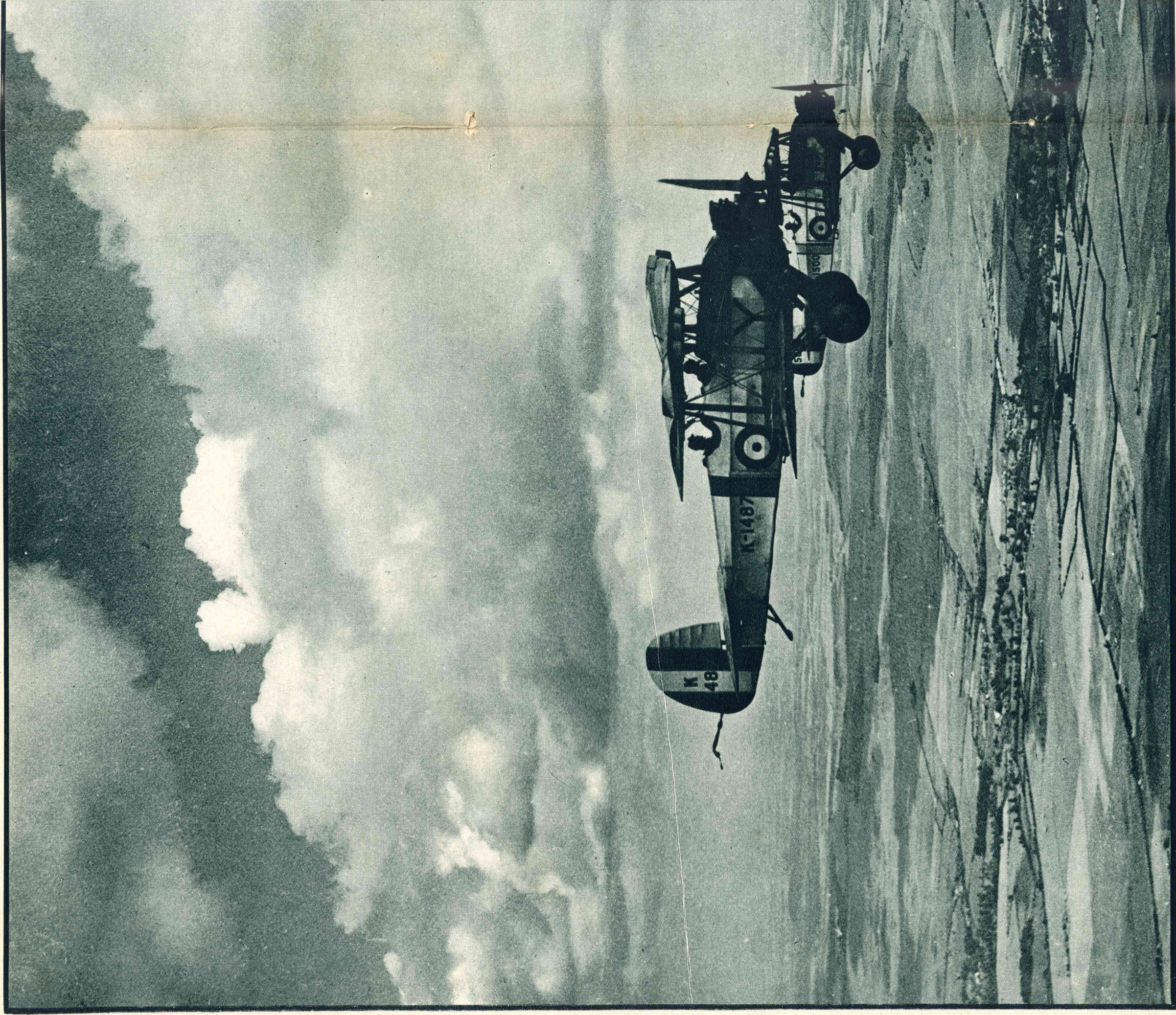
in aanmerking wenschen te komen, op tijd hun abonnementsgeld voldaan moeten hebben. Eenieder drukken wij dus op het hart zich steeds regelmatig hiervan te kwijten, opdat wij den gegadigden die zulks zouden hebben nagelaten geen teleurstelling behoeven te bereiden.

LIJDERS AAN ASTHMA

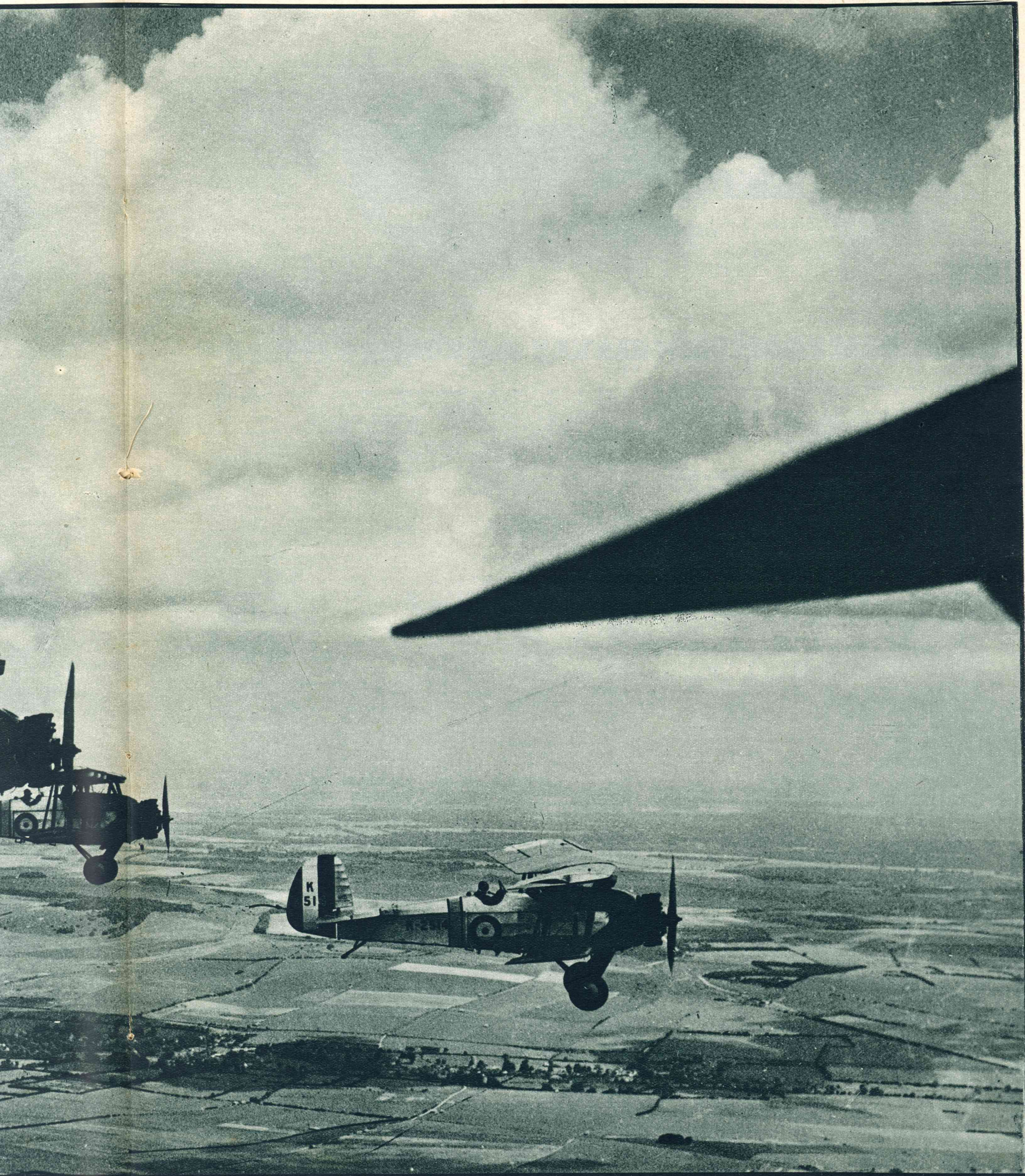
Boom's Astmapoeder geeft bij inademing direct verlichting bij Asthma en daaruit voortkomende Borstbenaauwdheid en Borstbeking

BOOM'S ASTHMAPOEDER

Alleen echt
met den naam BOOM.
Verkrijgbaar in Apotheken en
Drogistwinkels à f 1.25 per groote doos.

DE WOLKEN TEGE

OLKEN TEGEMOET

JENNY

EEN ENGEL ONDER OORLOGSWRAKKEN door NORMA PATTERSON

Jenny leunde tegen den steenen pilaar, en zag hem weghinken naar het rijtje auto's.

„We hebben hem niet kunnen helpen. 't Lukt me nooit bij de jongens... bij die 't het hardste nodig hebben.”

Toen zij weer binnen 't hospitaal was, kreeg zij geen tijd om te piekeren.

„We hebben een nieuwen klant, in cel 15, juffrouw Jenny.” (De jongens noemden alle kamers cellen.) „Een echte stakker.”

De hoofdverpleegster kwam naar haar toe, met een gejaagd gezicht.

„Ga jij even naar boven, Jenny, en breng hem een beetje op zijn gemak. We schijnen nog geen narigheid genoeg gehad te hebben van de week.”

De nieuwe klant in cel 15 — hij heette Parker — lag hard en onafgebroken te praten.

„Wat is 't hier voor 'n pan — ze hebben me een bed zonder matras gegeven! Ik lig zoo op de planken. In 't veldhospitaal in Frankrijk heb ik nog niet eens zoo beroerd gelegen. Kan de regeering niet zorgen, dat we een ordentelijk bed krijgen? Ik schrijf morgen direct aan 't hoofdbureau.”

„Brul toch niet zoo,” riep een veteraan op krukken. „Zal ik je eens wat vertellen, broer? We hebben hier een paar jongens, die nog sterk genoeg zijn, om je op te tillen, en de matras onder je vandaan te halen. Dan kun je eens voelen, hoe 't ligt op de enkele planken. We zouden er lol in hebben, om 't te doen.”

„Daar heb je een sigaret. Hebben ze jou soms zoo netjes behandeld? Je weet wel beter. Ze hebben je uit je betrekking gehaald, en naar Frankrijk gestuurd — en je in de lucht laten vliegen — en toen kon je zonder beenen naar huis. En toen? Wat hebben ze voor je gedaan? De regeering heeft toch zeker verplichting aan je? Neem mij nou — ik verdiende vijfhonderd dollar per maand — vijfhonderd — en dat moest ik afgeven voor 'n gewoon soldaten-tractement. Waar zijn mijn sterretjes? Die zou ik gehad hebben, als er niet een massa idioot geschreef van ambtenaren en een tweeden luitenant tusschen was gekomen. En in Frankrijk had ik 't Kruis moeten hebben, maar 'n ander ging er mee schoot. Zie je die wond? Weet je, hoe ik daar aan kom? Dat heeft 'n laf stuk zwijn me met opzet gelapt. Hij zag een vrachtje granaten onzen kant op komen, en toen is ie achter me gekropen om zich te dekken, en mij heeft ie er recht tegenin geduwd. Ik had 't te pakken — en waar is hij? 't Leven aan 't genieten — verdient geld — wordt rijk... en dan moet je naar mij kijken.”

Gemompel uit den troep.

„Ik hoop, dat we niet lang naar je hoeven te kijken.”

„D'as vast zoo'n vloek-sergeant geweest.”

De officier van den dag hield Jenny staande.

„Gekken heb je overal — in 't hospitaal ook. Er mankeert hem niet veel — we hebben hem er gauw weer uit.”

Jenny was makkelijk te imponeeren, en daar trok Parker partij van. Hij hield haar maar aan den gang, klaagde over alles, beschuldigde Jenny van partijdigheid en bracht een rimpel in haar gladde voorhoofd. Zij kon niets meer met hem beginnen dan de anderen, zij had toch den last maar.

Dikwijls, terwijl Jenny zich de volgende dagen repte aan haar eindeloze taak, dacht zij aan Bunk. Hij had zijn belofte, gauw te zullen schrijven, niet gehouden, en zij werd ongerust. In den nacht, toen de eerste „Noorder” een deken van sneeuw over de aarde spreidde, lag Jenny wakker... waar was hij nu?

De herfst was voorbijgegaan als één reeks van gebeurtenissen — droevige, grappige en aandoenlijke. No. 80 had zijn glorieuze oogenblikken en zijn wanhopige oogenblikken. Jenny, die alleen en

zonder aanstelling de vermakelijkheids-commissie vormde, No. 10 bracht de jongens handig langs al die mijlpalen, die het najaarsseizoen zoo begeerd en gevreesd maakten. Eerst het jaarlijksch feest van het Amerikaansch Legioen... er waren er velen, die van 't jaar mee dachten te doen, en zoo weinig, die 't werkelijk konden. En die zouden er nog voor moeten boeten — maar dr. Huffy vond het, alles goed bekeken, de moeite wel waard; drie dagen opwinding; massa's menschen; bekenden weerzien; het oude stel; de oude uniform; groote meeting; eten in een restaurant; de groote mannen even zien; speechen; de oude liedjes; parade; de muziek... „Aan den overkant”! Wat voelden ze dat in hun keel! Het gewapper van vlaggen — de afgemeten tred van voeten — die massieve massa khaki, en... het leger trekt voorbij! Tranen. Waarom moest je er eigenlijk bij huilen? Soldaten en nog eens soldaten (die nu zooveel ouder waren) waren uitgetrokken in de schaduw van een nieuwe Arke naar de vrijheid... lang geleden... Een kleine groep helden, door velen omstuwd, nam afscheid van de buitenstaanders: „Wij zullen nooit wijken.”... Het gaf waardigheid, soldaat te zijn — iets, dat je niet beschrijven kon, maar dat bleef. Naties hadden ze gesticht. En wij waren soldaten!

In No. 80 hadden ze hun radio-toestellen — plaatsen in de voorste rij stalletjes, bijna! Zij hadden den weerschijs. Zij marcheerden, als de muziek speelde; zij zongen, als de menigte zong; zij bogen voor het bewonderende, aanbiddende publiek (Jenny was het publiek) en zij kusten de dames (Jenny was de dames). Enfin — dat hadden ze alweer gehad.

Jenny bracht hen vroolijk den nationalen Dankdag door — en toen bracht zij hen naar Kerstmis, en daar voorbij. En nu ging ze met hen op weg naar Nieuwjaarsdag, met een beetje strakkeren glimlach, maar met onwankelbaren moed.

Zij had een idee voor oudejaarsavond. Zij wou den jongens hun deel geven in een lichtstraal, die tot haar gekomen was.

Iedere man heeft binnen in zich een vonk van geheime eerezucht — den een of anderen droom, die begraven is geraakt onder de dringende noodzakelijkheid, om de boterham te verdienen voor zichzelf en voor degenen, voor wie hij aansprakelijk is. Weinigen slechts beoefenen het vak, waartoe zij de meeste neiging gevoelen. Zij pakken iets aan, nemen het dankbaar, en houden er koppig aan vast. Een positie — daar komt het in 't leven op aan, en wat heb je aan een droom? Misschien later, als de rijpere leeftijd welverdiende rust brengt...

De oorlog had hen weggerukt uit hun posities; had hun den noodigen leegen tijd gegeven; en de noodige wanhoop; had hen teruggegooid naar het eenige, dat hun overbleef — hun aanleg en neiging. Alsjeblieft!

Zoo bekeek Jenny het, en zij wou, dat de jongens het ook zoo bekeken. Zij gaf dus kennis van een Groote Fuif op oudejaarsavond, op zaal 11, en iedereen moest het ding meebrengen, waar hij dat jaar aan gewerkt had. De staf had zijn ondubbelzinnigen steun verleend, en de helft van de gasten, die niet op eigen kracht konden stoomen, kwamen op baren. Hun schatten meevoerend.

Het was verbazingwekkend. Een boek. „Mijn heele leven heb ik dat boek willen schrijven — en nu is 't af.” Een uitvinding, die al op de markt was, en een tweede, die aardig opschoot. Een verzameling poppetjes van klei en hout — cowboys, die scheef op hun paard hingen, levende, ademende figuren, beweging, in klei gevangen. „Ik ben er als kind mee bezig geweest, maar later had ik 't er te druk voor.” Een verrekijker — hij had naar de sterren zitten kijken en toen had hij er meer van willen weten. „Geef eens door — laat ons ook

KORTE INHOUD VAN HET VOORAF-GAANDE. Het weesje Jenny Guest wordt buiten door haar tante opgevoed. Deze komt bij een brand om het leven en het jonge meisje trekt alleen naar de stad. Daar wordt zij ontroerd door het zien van een oorlogsinvalide en zij herinnert zich 'n droom uit vroeger jaren, waarin duizenden verminkte soldaten voorbijschreden. Zij slaagt er in haar opleiding tot verpleegster te voltooien en wordt aangesteld in het veteranenhospitaal, waar Dr. Huffy directeur is. Jenny maakt kennis met hem, met de hoofdverpleegster, met Amos, den hospitaalsoldaat, en met haar zaal 17. Zij gaat spoedig geheel in haar moeilijke taak op. De verminkten bewonderen en vereeren haar. Jenny maakt plannen om de Kerstdagen voor de soldaten zoo aangenaam mogelijk te doen zijn. De vrouw van een der verpleegden, Windy, die naar hem toe zou komen, verongelukte, terwijl zij, in strijd met haar belofte, op weg was naar een feest. Jenny weet de redactie van een der groote kranten over te halen het bericht niet op te nemen, zoodat Windy gelooft, dat zijn vrouw is verongelukt op weg naar 't hospitaal. Kort daarop vraagt een der verminkten haar ten huwelijk. Het wordt Jenny te machtig; zij vraagt verlof. Maar zij keert spoedig terug naar haar werk. De invalide huwelijks-candidaat sterft. Dan wijdt Jenny haar zorgen aan een gewonden vliegenier. Deze, Michael Fort, krijgt door Jenny's hulp gedaan, dat hij, hoewel waar verminkt, wederom kan gaan vliegen. Jenny zelf stijgt met hem op. Dr. Huffy en de hoofdverpleegster zijn woedend op haar, maar als Michael alléén een vlucht maakt boven het hospitaal, bewonderen zij 't jonge verpleegstertje des te meer.

even kijken." Pop Knute had zichzelf op de tentoonstelling gebracht — een heele prestatie; hij liep naar de acht-en-negentig. Een jongen met één arm had een paar heel handige goocheltoeren geleerd. Fatty had een viool gemaakt, en hij kon er op spelen ook. Hij kwam voor de radio.

Frank, die naar het jaarfeest was geweest, hield een speech voor hen.

"Wij hier in 't hospitaal kijken terug op de jaren na den oorlog, en we denken: als we die jaren niet verloren hadden, waren we... president; of weet ik wat. Maar in San Antonio hebben we de andere jongens gesproken — die niét stukgeschoten zijn. We hebben gevraagd, wat ze uitvoerden. En ze waren er nog net zoo aan toe als vroeger; ze hadden heusch zooveel niet bereikt. Een paar natuurlijk wel, maar ik bedoel: ze zitten lang niet allemaal op de hoogste plaatsen. En een massa invalide soldaten wel. Dat kregen we van alle kanten te hooren. Advocaten, hooge ambtenaren, bekende schrijvers, staatslui... 't Heeft hen niet tegen kunnen houden. Ze houden stand, en kranig ook, heeren!"

De Fuif werd een groot succes. Zij dronken op elkaar en op den staf. Zij dronken op Jenny. Zij dronken gezondheid, en zij spraken af, met roekeloos optimisme, den volgenden oudejaarsavond weer allemaal te komen. Gelukkig en trotsch liet het gezelschap zich weggrollen. En toen naar bed.

40 en 8 organiseerden een avondje in het restaurant van Skinny en Henry.

"'t Is heelemaal vertrouwd voor dames, Jenny. Ga maar gerust mee."

De avond was prachtig van sneeuw en sterrenlicht. Jenny ging, door haar geleide omstuwde.

De tafels waren tegen de muren geschoven, zoodat er een open ruimte was voor voordrachten; Parker deelde orders uit, druk en bedillerig — hij wou de heele voorstelling liefst alleen geven, scheen 't. („Zul je niet blij zijn, als de knaap opstapt, Jenny?") Zij haalden alle oude succesnummers weer op; van den schildwacht; en van de spookpartij; en zij zongen de oude liedjes.

Muziek en vroolijke geluiden gingen naar buiten, den nacht in. Telkens en telkens werd de deur opengeduwde, en kwamen er een koude tocht en een sjofole gedaante binnen; dakloozen, landloopers, de donkere figuren uit het heuvelland — één voor één kwamen zij binnen, zij stampten de sneeuw van hun kapotte schoenen, en laveerden naar de gloeiende kachel. Iedereen was welkom vanavond.

"Kom er maar bij, broer. Neem een kop koffie en een oliebol."

Eén ding had Frankrijk hun geleerd: kameraadschap. Ik ben mijns broeders hoeder. Het duurde niet lang, of de kapotte schoen trappelde de maat bij de muziek, en de gerafelde schouders gingen heen en weer.

Toen de wijzers van de klok de twaalf al naderden, stelde Henry een herinnerings-rondvraag voor; iedereen moest vertellen, waar hij vandaag voor tien jaar was. Zoo gingen zij in het kleine restaurant de wegen van Frankrijk langs. De Somme. Verdun. Bosschen van Belleau. Cantigny....

Er kwam een schaduw buiten voor het raam — ging weer voorbij.

Skinny deed de deur een eindje open en tuurde naar buiten.

"Zeg, jongens, d'r staat er een buiten, die er nogal eenzaam uitziet. Wil niet binnenkomen."

Stemmen schreeuwden met dringende gastvrijheid:

"Hè, eenzame — we doen een geheugen-spelletje. Meedoen?"

De schaduw bleef aarzelend staan, keerde zich om en kwam terug. Aan de deur stond hij even in onzekerheid tegenover dat felle licht en die zee van gezichten. Er deed iemand de deur achter hem dicht, en Bunk Kiper zette zijn pet af en hinkte naar voren, met een gretigen glans op zijn eenzaam, droefgeestig gezicht. De vrienden! Hij zag er koud en armoedig uit. Hij had geen overjas aan, en zijn gezicht stond vol lijnen van moeheid, alsof hij dagen lang geloopt had, om hier te komen.

"Ik wil een boon worden, als dat Bunk niet is!"

"Schuif bij, jog."

"Hier is warme koffie — en olieballen."

De pooten van een stoel schraapten luid over den kalen vloer, en Parker stond overeind, met het hoofd naar voren, Bunk aan te staren.

Hij blafte:

"Dat is 'm. Daar heb je dien kerel, waar ik jullie over verteld heb. Dat is 't zwijn. Kroop achter me weg — en duwde mij naar voren, zoodat ik de volle laag kreeg en hij niets. Daar heb je dien gemeenen lafaard."

Alle geluid in het zaaltje stierf uit. Er bewoog zich niemand. De diepe stilte scheen te dreunen en te weergalmen.

Skinny vond zijn stem weer.

"Zeg, hou jij je trompetter. Man, 't is tien jaar geleden! 't Kan dien jongen z'n overgrootvader wel geweest zijn."

"Je grootje d'r overgrootvader! Vraag 't 'm maar. Kijk 'm maar eens aan. Hij weet 't nog best.... hij weet, dat 't waar is."

Bunk stond zijn pet vast te houden met trekkende blauwe vingers, zijn oogen hingen aan het gezicht van den aanklager, en schuldbesef sprak uit iederen trek van zijn droevige gezicht.

Er was één ding, dat de jongens niet verdragen konden, zelfs niet in een vriend — lafheid. Er ging een golf van walgenden afkeer door het vertrek. Zij konden niet kijken, sloegen hun oogen neer, zagen een anderen kant op.

Bunk, die beefde van den schok — zoo ineens klaar in 't gezicht te zien het ding, dat hem tien jaar lang bezeten had — zag, dat zij zich van hem afkeerden. Hij zag nog iets. Achter in het zaaltje was Jenny opgestaan. Zij legde haar handen op het blad van de tafel en boog zich naar hem toe en Jenny's oogen — die buitengewoon oprechte, vertrouwende oogen van haar — schreven iets neer in die gespannen, beschuldigende stilte.

"Er klopt iets niet!" Intuïtie zag juist dan getuigenis of bewijs. „Het is niet zoo! Zeg hun dan toch van niet. Denk na, Bunk, — denk zoo hard als je maar kunt!"

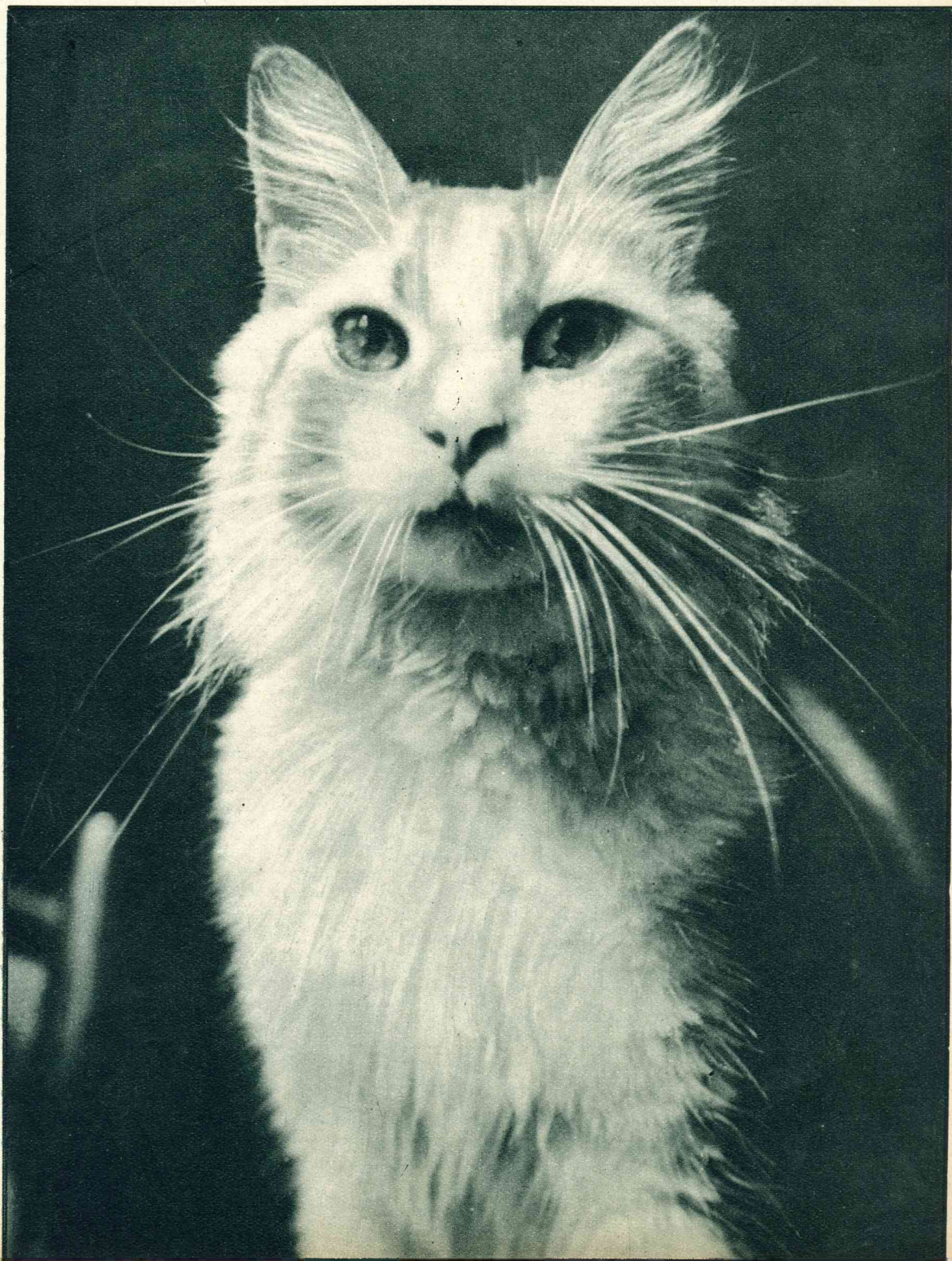
De klok aan den muur gaf een korten slag — kwart voor twaalf — en Bunk kneep in zijn oude schunnige pet en staarde terug, naar Jenny. „Denk na, Bunk — denk zoo hard als je maar kunt!" Die mist.... de nevelige vorm van den heuvel.... gebulder van kanonnen.... het koken van zijn bloed, en het wilde instinct, om vooruit te dringen, zijn plicht te doen... En toen stiet het gezicht van dien kerel tegen het zijne — vlak er tegenop — waarom was 't zoo dichtbij? Ze grepen elkaar aan — een gevecht in het gevecht — de grond kwam omhoog. Toen hij weggleed in bewusteloosheid hoorde hij woorden, die hij nooit zou kunnen vergeten, die nooit uit zouden slijten.... „Hij greep me en toen sprong hij achter me, om zich te dekken...."

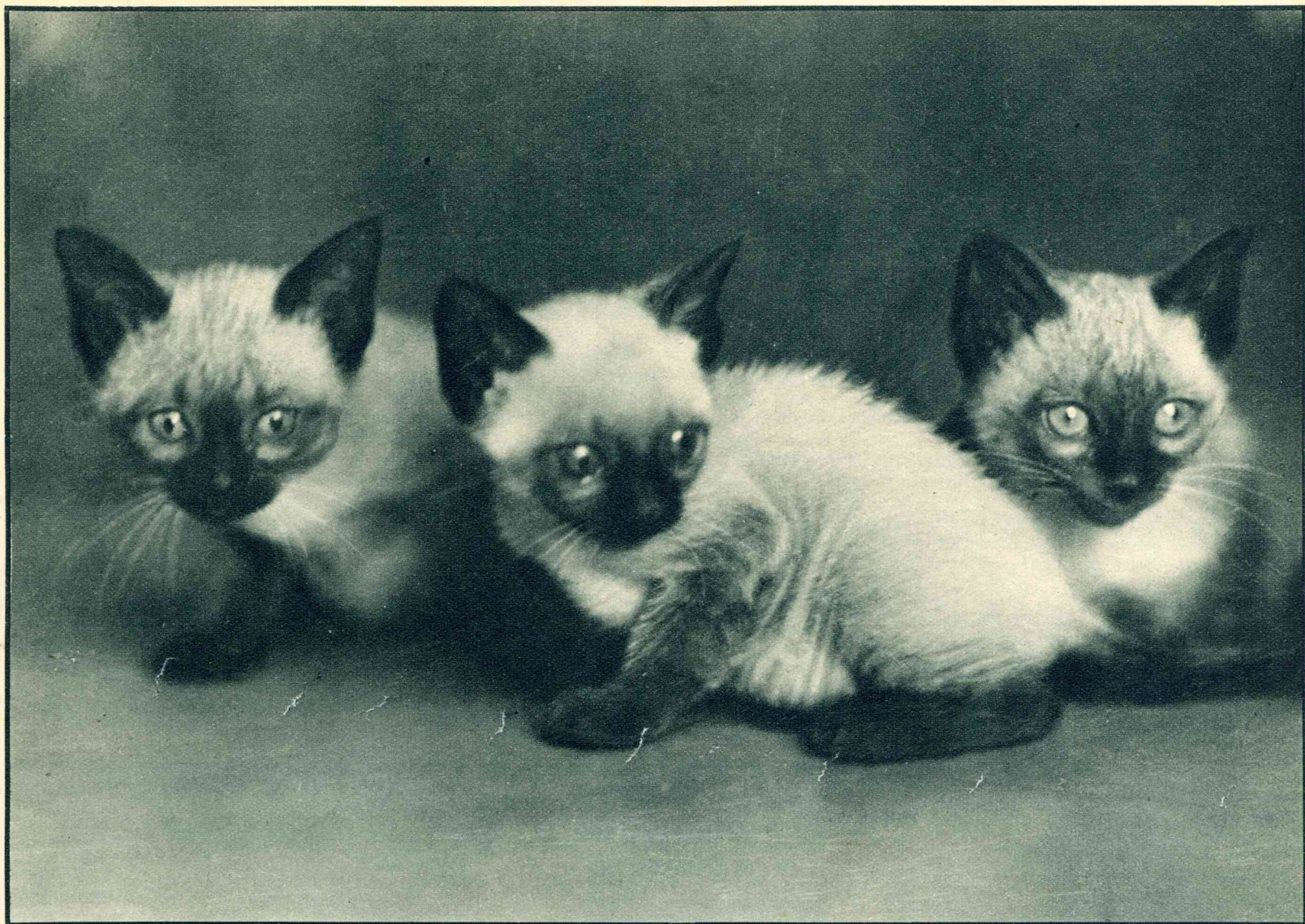
Nu, even scherp uitgelijnd als een houtsnede, zag hij het heelemaal... hij wist het weer!

Er knapte iets in hem. Zijn pet vloog op in een wijden, triomfantelijken zwaai. Zijn stem sprong achter de tralies vandaan, waarachter hij gevangen had gezeten, en schalde de kamer door.

"Jij liep weg! Je draaide je om, vlak vóór me. Ik hield je tegen.... ik heb je weer omgekeerd!"

Het was geen aanklacht, maar 'n kreet van bevrijding — 't afgooien van boeien. Zichzelf, en al wat 't leven voor hem inhield, had hij terug gekregen.

Wantrouwig.

„Jenny, ik had 't niet zoo moeten zeggen, waar ze allemaal bij waren. Maar alles werd er duidelijk door... dat vreemde, dat ik me niet herinneren kon. Hij was zeker bang, dat ik vertellen zou, dat hij op den loop was gegaan, want hij riep maar aldoor dat andere. Maar ik weet niet meer, of 't daar op 't veld was, waar we gewond werden, of later in 't hospitaal — 't is allemaal zoo vaag. In ieder geval, ik had gehoord, wat hij zei, en ik heb al die jaren gedacht, dat ik een lafaard was.”

„Trek je van hem maar niets aan. Hij gaat gauw weg, en hij gaat ergens heen, waar niemand 't weet.” Zij greep zijn arm. „Luister eens!”

Het leek wel een gekkenhuis. Middernacht. De troep, die naar het restaurantje was geweest (zij waren stil naar buiten geslopen, om Parker gelegenheid te geven, alleen naar zijn kamer te trekken) drukte zijn gevoelens uit met blikjes, bellen, getrommel en voetzoekers.

„Da's voor jou, Bunk. 't Is zoo heerlijk, in iemand te gelooven, waar je graag in wilt gelooven. Kom mee naar de deur. Hoor je? Ze zijn blij!”

Hij zette zijn pet af en hief zijn gezicht naar den hemel. De stemmen van honderd klokken stortten over en om hem heen, en het sterrenlicht spreidde glans over al dat verzilverde land. Zij voelde, dat hij aan een meisje dacht....

Jenny stond druk aan haar oogen te vegen, en zij liet haar eigen hart uitgaan, naar het land van haar droomen.

HOOFDSTUK VI — WINTER.

De langste maanden van het jaar zijn Januari en Februari. De aarde heeft opgehouden te ademen en ligt verdoofd — de levenscellen in den bodem doen een winterslaap. Straks moet er werk gedaan worden — daar moeten we ons op voorbereiden. Energie en bewegingskracht zijn er noodig, om het lentewonder te voltrekken, om naar boven te dringen, langs de paden van ons zijn, datgene, waardoor een wereld bekleed moet worden met schoonheid. Laat ons kracht zamelen; laat ons rusten; laat ons slapen.

Sneeuw bedekte den grond en de heuvels, en ontnam aan ieder voorwerp zijn gedaante. Zoover het oog zien kon was er niets dan die harde, eentonige, heldere oppervlakte. De hemel hield zich aan een eindeloos programma van grijze wolken — grimmige legerscharen, die maar steeds vooruit drongen. In de hoogte, de wolken vergezellend in gelijke vaart, tierde 'n vreemde wind. Maar al het leven, dat bewoog tusschen die twee uitersten van sneeuw en donkeren hemel, was mat en platgeslagen, alsof het nutteloos was en beter uitgeroeid kon worden.

Klimop zwiepte langs de sombere muren, klopte met spookachtigen vinger tegen de ruiten, en fluisterde: „Wie gaat er heen? Wie is er al weg? Wie volgt?”

Op zaal 17 was de spanning ondraaglijk geworden; de spanning van onveranderlijk weer, dat opsloot; van mannen, die te lang bij elkaar hadden gezeten; de ergerlijke herhaling van bepaalde uitdrukkingen, grappige voor-

den, afgezaagde anecdoten... als er een zijn mond maar opendeed, om te spreken, wisten de anderen al vooruit, wat hij zeggen zou, en ze vertrokken pijnlijk hun gezicht.

„Zooiets slaat je op den duur op je zenuwen.”

„Wät,” vroeg er een ongeduldig.

„Dat vervloekte onkruid met z'n klauwen tegen de ruiten.”

„Daar heb ik geen last van, maar als de Lange nog één keer zegt *parlez-vous* — nog maar één keer — dan sla ik hem met een schoen op z'n gezicht.”

„Gaan we nóóit eten vandaag?”

„Zet die lamme radio toch af.”

„We krijgen natuurlijk weer hutspei.”

„D'r zitten hier waarachtig nog muggen.”

„Proost, dokter, 't is weer mis met mijn been.”

„Kun je d'r niet een beetje dansmuziek uit krijgen — wat lolligs?”

„Welke ploert heeft er water op m'n tabak gegooit!”

„Deze maand al drie jaar, en zoowat niks opgeschoten. Zal ik je eens wat vertellen? Zoodra 't een beetje opklaart, smeet ik 'm. Beter of niet?”

„Nou, die ulanen zaten achter ons aan, en toen hebben we den boel in brand gestoken....”

„Hè, kletsmaajor — schei uit over den oorlog. We weten d'r al veel te veel van.”

„Dat vervloekte onkruid.... 't Maakt je beroerd.... 't Praat.”

„*Inky-pinky-parlez-vous*....”

„Politie! Gauw! *Blijf* je zitten?”

„Nou — hij gooit met z'n schoen naar me.”

„Ah gelukkig, daar is Jenny!”

Wat zat er toch in de manier, waarop zij een vertrek binnenkwam, zich bewegend, zonder storing in de lucht te brengen, als zij voorbijging? Wat gebeurde er eigenlijk, als ze naast je krib stond, en haar kalme bruine oogen naar je keken? Alle trillende zenuwen in je lichaam kwamen tot rust; die warboel in je hersens, die even tevoren zoowat je kop uit elkaar had getrokken, die sputterde uit, niets meer. Die spookachtige vinger tegen de ruiten — die storm, die maar niet ophield — wanhoop en dood en angst voor den volgenden dag — allemaal weg! Je bed lag makkelijker. Je ergernis werd een lach. Die stem van Jenny, nooit hard, nooit gehaast, met zoo'n heeschachtig warm klankje er in. De manier, waarop dat kwieke mutsje op haar hoofd zat, losjes en zeker — en een beetje komiek. Snoezig!

„Hallo, Jenny.”

„Kom een beetje hier, Jenny.”

Zij trok een kap van een lamp recht, schudde een kussen op, werkte een verband een beetje los, schoof het raam op en brak er dat stuk klimop af, gooide het weg. Hoe wist ze dat?

„Dank je wel, Jenny.”

„Kun je geen vliegenklapper krijgen, Jenny, en die muggen doodslaan? Ze steken als de.... als wespen.”

(Wordt vervolgd)

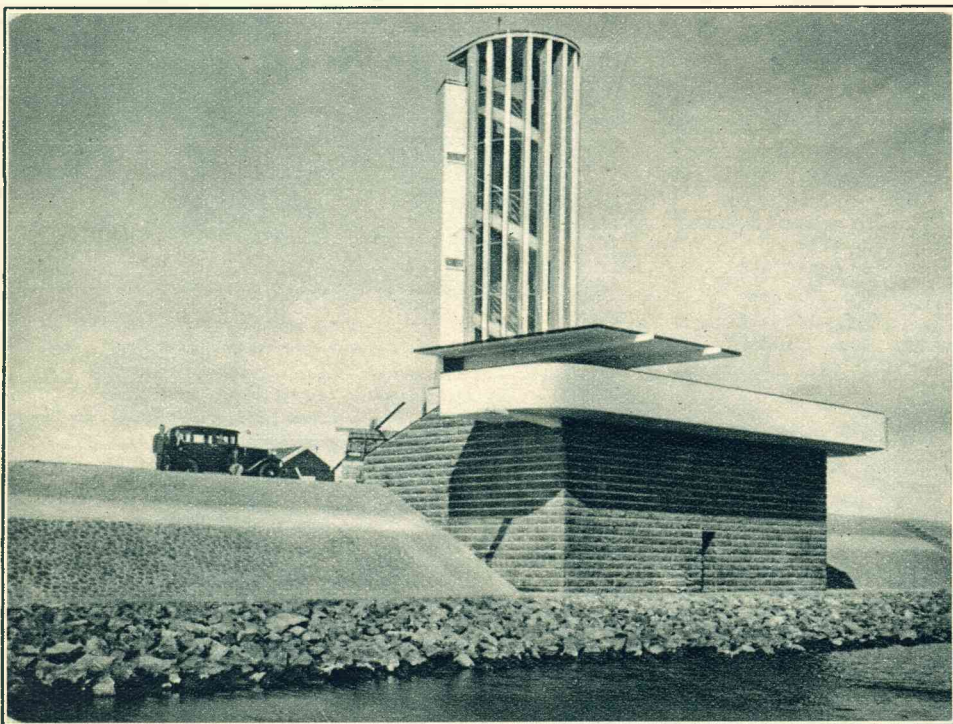

De bekende molen „De Veersluit”, aan de Zaan, gemeente Wormer, is door brand totaal verwoest.

VAN hier en daar

Tijdens zandgravingen aan den Hoogen Duin en Daalschen weg onder Bloemendaal werd een zeventienjarige arbeider door een plotselinge zandlawine bedolven en gedood. De bevrijdingspogingen bleven helaas zonder resultaat.

De afsluitdijk, die de provincies Noord-Holland en Friesland verbindt, is thans officieel in gebruik genomen. Bij deze gelegenheid werd door de Maatschappij Uitvoering Zuiderzeewerken aan de Regeering het herinneringsmonument aangeboden dat hier is afgebeeld.

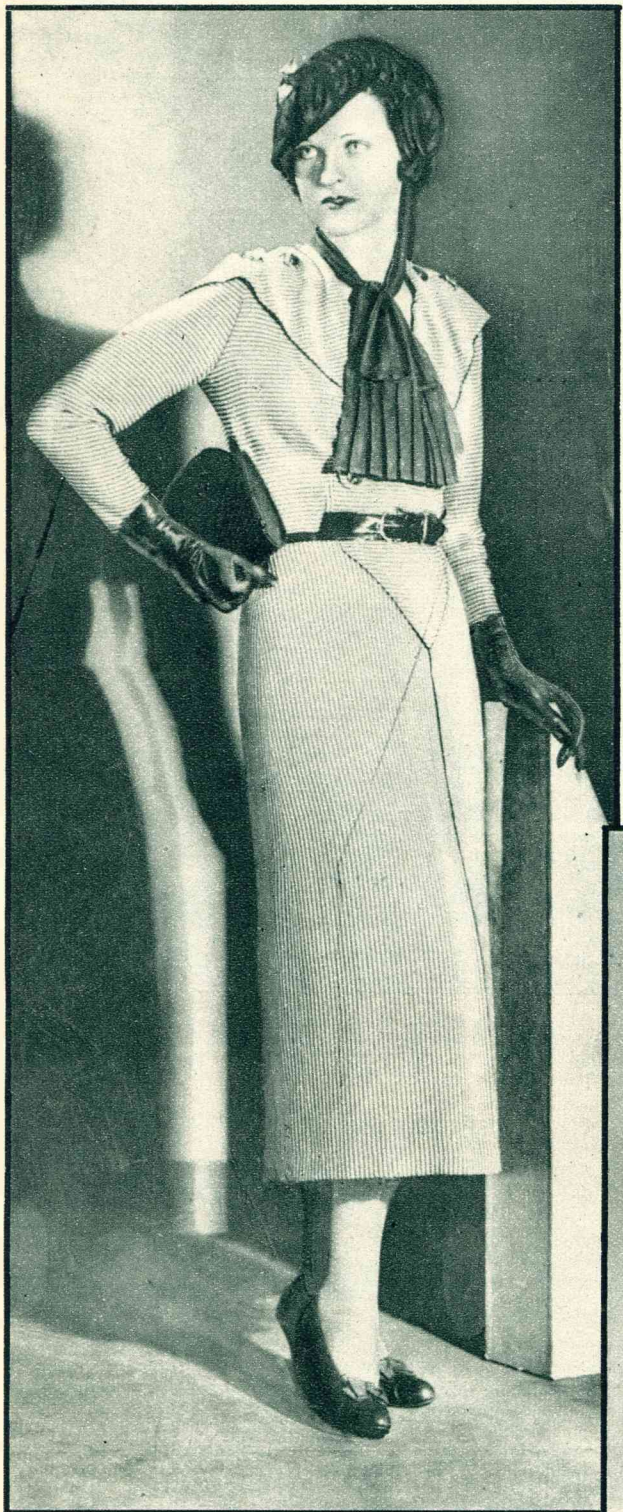
De heer C. Hamaker, Boekenrode 16, Amstelveen, viert 1 October zijn 40-jarig jubileum als typograaf bij „De Telegraaf”.

De directeur-generaal der Zuiderzeewerken Ir. V. de Bloeg van Kuffelen en de minister van Waterstaat Ir. Kalff aan den voet van het gedenkteekeken.

De Commissaris der Koningin in de provincie Noord-Holland, Jhr. Mr. Dr. A. Roëll, bracht een ambtelijk bezoek aan het eiland Terschelling. Bij deze gelegenheid begaf de Commissaris zich ook naar een der grootste eendekooien van ons land, op Oost-Terschelling gevestigd. De Commissaris (rechts) bij den kooiker A. Groenendijk.

VROUWENLEVEN

Een der nieuwste herfsttoiletten, bruin met wit. 'n Bruine lakceintuur, 'n bruin zijden das en 'n bruin fluweelen hoedje voltooien het geheel.

FLUWEEL, TAFZIJDE EN WOLLEN STOFFEN

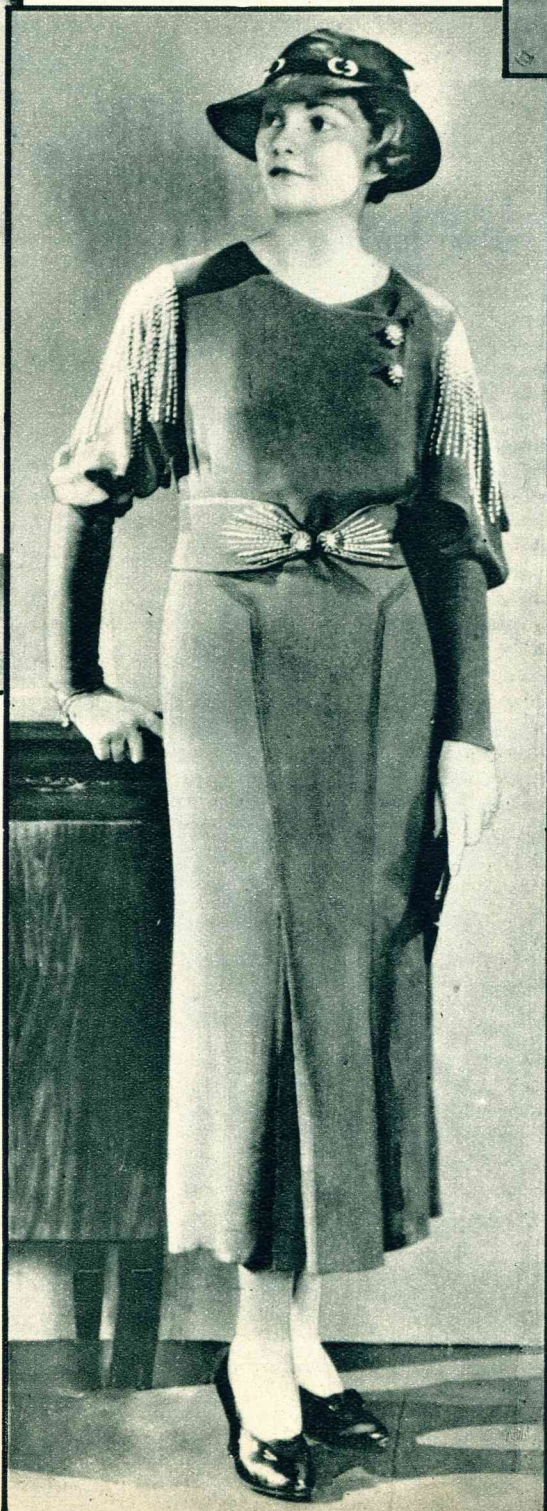
Fluweel is opeens dubbel en dwars in de gratie gekomen. Het wordt verwerkt voor mantels en japonnen en hoeden, er zijn korte jasjes van Schotsch fluweel, maar vooral zijn er veel garneringen van fluweel. Wollen toiletjes worden gegarneerd met wijde fluweelen ondermouwen of met fluweelen doffen bij de ellebogen, met fluweelen ruches, met fluweelen bloemen samengevoegd tot ceintuur of boa, met fluweelen kragen en pelerines. Er zijn fluweelen ceintuurs, fluweelen handschoenen, fluweelen taschjes en fluweelen schoentjes.

Het behoeft wel geen betoog, dat men met fluweelen garneringen, welke overigens een uitstekend middel kunnen zijn voor het oprisschen van overjaarsche toiletten, voorzichtig wezen

moet. Wie niet al te slank is, zal nog wel met succes een fluweelen japon kunnen dragen, mits die eenvoudig is van coupe. De moderne prinsessevorm leent zich daartoe uitstekend. Maar fluweelen ruches, wijde fluweelen mouwen, fluweelen kragen en min of meer uitstaande ceintuurs zijn allermint geschikt om 'n figuur slanker te doen lijken dan het werkelijk is. Integendeel! Wel kan de niet meer slanke vrouw bij 'n wollen japon fluweelen mouwen dragen, of 'n fluweelen corsage, bijv. drie platte fluweelen bloemen in de tinten van beige tot bruin bij 'n bruin wollen toilet.

Men behoeft volstrekt niet rijk te wezen om zich de weelde te kunnen veroorloven van 'n fluweelen japon *Velours cotelè*, het bekende geribde fluweel, is niet duur en sterk. Een zeer donker bruin ervan, opgefleurd met vergulde knopen, is heel modern.

Tusschen dit „fluweel voor alle beurzen” en het *velours chenille*, soepel als *crêpe de chine*, dat speciaal bestemd is voor namiddag-

Een der nieuwste bontmantels, waarvoor de muskusrat het materiaal leverde.

en avondjapon, bestaat er nog 'n heele serie van fluweelsoorten, meer of minder fraai en meer of minder kostbaar.

Voor namiddag- en avondjaponnen wordt ook veel tafzijde verwerkt en op de verschillende modeshows, die elkaar in dezen tijd opvolgen, waren zeer elegante tafzijden modellen te zien met uitstaande ruches en strooken. Hiervoor moet echter dezelfde restrictie gelden als voor fluweel. Die nieuwe modellen, zoo charmant tentoongesteld door slanke mannequins, zouden verre van elegant blijken, indien ze door kleine dikkertjes gedragen werden.

Voor dagelijksch gebruik en ook voor namiddag-toiletten zijn er fraaie wollen stoffen; telkens weer wordt er op dit gebied nieuw materiaal aangevoerd, soepel en warmtegevend, zoodat het bijzonder geschikt is voor herfst en winter.

Het fijn gestreepte toiletje, bruin met wit, dat hierbij wordt afgebeeld, geeft den indruk van eenvoud, waardoor veel der nieuwe herfstmodellen worden gekenmerkt. Dit sierlijke modelletje, dat aan den kraag 'n paar kleine epauletten ontleent, is ook uitnemend geschikt voor geribd fluweel. 'n Bruine lakceintuur, bruine knopen, 'n bruin zijden das en 'n bruin fluweelen hoedje voltooien het geheel.

Het tweede hierbij afgebeelde toilet is vervaardigd van „Presso”, 'n nieuwe wollen stof met zeer klein ruitje in reliëf. Deze japon toont verschillende nieuwigheden: de breede ceintuur, het kralenborduursel op ceintuur en mouwen, de sluiting opzij van de taille en den nauwen rok, waarbij alle wijtde enkel onder de knie is aangebracht.

De bontmantel van onze foto is een der allernieuwste modellen voor den komenden winter. De muskusrat leverde het materiaal ervoor, dat nu furore maakt. Deze nauwsluitende mantel heeft moderne wijd ingezette mouwen met de aanduiding van 'n paar epauletten. Ook de hooge sluiting om den hals is modern.

De mantel heeft 'n bruin suède ceintuur. Er wordt 'n bruin vilten hoedje bij gedragen.

PAULA DEROSE.

Wollen namiddag-japon met moderne breede ceintuur en kralenborduursel.

Eén kop per dag
houdt U

JONG EN SLANK

Dr. E. Richter's Kruidenthee
— medisch samengesteld uit ge-
neeskragtige Alpenkruiden —
het beproefde, gezonde middel
tegen vetaanzetting tot na-
tuurlijke gewichtsvermindering.

**DR. E. RICHTER'S
KRUIDENTHEE**

bij alle Apoth. en Drogisten
(vanaf 80 cents per pak)

Zon en Gezondheid...

Perl

De vacaties met hun heilzame zomer-
noegens lopen teneinde. Maar NU kan
iedereen ook ná den zomer z'n gezondheid
onderhouden door Perl te drinken. Perl - de
zuivere natuurdrank, die de versterkende,
opbouwende stoffen bevat uit versch, rijp
Hollandsch fruit. De drank van goud voor
jong en oud.

— gebottelde Zonneschijn!

Door fam. omst. te koop aange-
boden op 1sten stand (Stations-
plein) te Hilversum

Café - Restaurant
met Comm. Venn. Vergunning.
Pr. burger zaak. Bill. overname.
Bevr. Corn. de Boer,
Stationsplein 6. Hilversum.

Levensverzekering-Mij. „HAARLEM“
Haarlem - Wilsonsplein 11 - Opgericht 1873

Sluit alle soorten Levens-, Pensioen-
en Volksverzekeringen

VRAAGT EEN ADRES

van een zieken of eenzamen Nederlander om daarheen
geregeld Uw nummer van „De Stad“ te kunnen zenden
aan: J. P. C. MEEUWSE, Vlietstr. 2, Amsterdam (Z.)
Strooken (zonder postzegel) worden dan toegezonden.

Humeurige en knorrigte vrouw

Ongeschikt om mee om te gaan...

Herstelde zichzelf volkomen!

„Ik ben 39 jaar,” schrijft een
vrouw, „maar een tijd lang heb
ik er uitgezien en me gevoeld of ik
100 jaar was. Ik kreeg nu en dan
zonder eenige reden een gevoel
van totale uitgeputheid. Ik was
niet geschikt om mee te gaan, omdat
ik altijd humeurig en knorrig was.
Ik had absoluut geen lust meer om
mijn huishouden te doen en evenmin
om eens hier en daar heen te gaan.
Ik was altijd maar doornut, zoodat
ik het leven als een voortdurende
last begon te voelen.

Twee jaar geleden kreeg ik
ischias langs mijn gehele linkerzij
van af de heup naar beneden. Ik
nam Kruschen Salts en vond dat
het me uitstekend hielp. Sedert
ik het begon te gebruiken, ben ik
een heel ander mensch geworden.
Ik ben gaan inzien, dat het leven
waard is om geleefd te worden.
Mijn verk valt me gemakkelijker
en ik heb veel meer energie.

Mevr. G. M.

In negen en negentig van de
honderd gevallen is een slechte
gezondheid de oorzaak van een
slecht humeur. Een ziekelijke geest
vindt zijn oorzaak in een ziekelijk
innerlijk — het gevolg van traag

**Kruschen
Salts**

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle
apothekers en drogisten à f. 0.90
en f. 1.60 per flacon. Stralende
gezondheid voor 1 cent per dag.
Imp.: N.V. Rowntree Handels-Mij.
Heerengracht 209, Amsterdam-C.
Let op dat op het etiket op de flesch,
zoowel als op de buitenverpakking,
de naam Rowntree Handels-Mij.
Amsterdam voorkomt.

Wordt Gezonder Krachtiger Opgewekter

IS UW MAN 's AVONDS
moe en prikkelbaar? Geef
hem eens eenigen tijd
Sanatogen. Gij zult ver-
baasd staan over de snelle
verbetering door Sanatogen
teuweg gebracht. Spoedig zal
hij weer de oude zijn —
sterk en gezond.

Begin nog vandaag
SANATOGEN
te gebruiken

Als het met Uw gezondheid niet
gaat zooals het moest gaan — als
gij door slapt en vermoeidheid
niet meer volop van Uw leven
genieten kunt — besluit dan nog
vandaag met het gebruik van
Sanatogen te beginnen. Het kan
niet anders of Sanatogen moet
U goed doen. Denk eens aan
de duizenden en duizenden die
Sanatogen tot nieuwe gezond-
heid heeft gebracht. Zij ook
voelden zich eens zwak en ver-
moeid. Maar reeds een kort-
stondig gebruik van Sanatogen
overtuigde hen ervan, dat Sana-
togen doet, wat het belooft: het
bouwt nieuwe kracht in ver-
zwakte cellen van zenuwen,
lichaam en bloed.

Gezondheid beslist over
het geluk van Uzelf en
Uw huisgenooten.

Gezond zijn beteekent zich jong
voelen, vol levenskracht. Uw
kracht te vergrooten, nieuw weer-
standsvermogen op te bouwen, is
niet zoo moeilijk als gij misschien
denkt. Met Sanatogen kunt gij
op geheel natuurlijke wijze Uw
zenuwkracht vermeerderen en
zoo allerlei klachten, die uit
zenuwzwakte voortvloeien,
overwinnen.

Gij zult U weer kerngezond voelen. Koop
nog heden een bus Sanatogen dan zult
gij reeds spoedig genieten van dat heerlijke
gevoel van jeugdige kracht en gezondheid.

In alle Apoth. en Drogisten
vanaf fl. 1.— per verp.

INTEEKENBILJET

Ondergeteekende verklaart zich hiermede te abonneren
op „De Stad Amsterdam“ à f. 1.62⁵ per drie maanden 1)
f. 0.12⁵ per week

1) Doorhalen wat niet verlangd wordt

Naam

Adres

Bovenstaand inteekenbiljet s.v.p. na invulling afgeven aan ons Bureau.
N.Z. Voorburgwal 262 of per post toezenden in open enveloppe
met postzegel van 1½ cent gefrankeerd.

De Administratie van „DE STAD AMSTERDAM“
N.Z. VOORBURGWAL 262

Het Spook van een kaal Hoofd— —Verdreven

HEEFT U vanmorgen in
Uwen spiegel het Spook van
een Kaal Hoofd gezien? Zijn
dreigende aanwezigheid was
uitgelokt door de haren, die
in Uwen kam waren blijven
zitten. Lijdt U aan roos en
vertoon zich ook op de
kraag van Uw jas de
leelijke, witte schilfertjes?

Sla deze waarschuwing van
de natuur niet in den wind.

Roos en haaruitval zijn
zekere kenteekenen, dat Uw
haarwortels verzwakt zijn
en gebrek aan voeding heb-
ben. Het haar wordt steeds
dunner en de uitgevallen
haren worden niet door
nieuwen groei vervangen.

Het is duidelijk, dat alleen
een preparaat kan helpen,
dat alle haarbouwstoffen
bevat en de haarwortels
en haarvormende weefsels
daardoor voedt en hen weer
sterk en krachtig maakt.

Naar dit preparaat heb-
ben de geleerden van alle
landen langen tijd tever-
geefs gezocht.

Eindelijk — na vele jaren
van ernstig onderzoek —
slaagde een hunner, de ver-
maarde bioloog Dr. Weidner,
er in, het te ontdekken. Zijn
samenstelling is geen ge-
heim. Het bestaat uit leven-
de haarcellen, die Dr. Weid-
ner uit gezond, gezuiverd
menschhaar isoleerde en

in een houbare oplossing
bracht: Silvikrin genaamd.

Elke kubieke centimeter Silvi-
krin bevat miljoenen levende
actieve haarcellen.

Silvikrin brengt de natu-
lijke groei-energie over naar
de haarvormende weefsels
en voedt de haarwortels. De
roos verdwijnt, de haar-
uitval houdt op en de kale
plekken zijn spoedig met
nieuw haar bedekt.

Wanneer U niet tevreden
bent met Uw haar, wanneer
U lijdt aan roos of haar-
uitval, wacht niet totdat de
kwaal erger wordt dan de
haarwortels in gevaar zijn.

PROEF GEHEEL GRATIS!

Bestrijd nu de kwaal.
De ontdekking van Dr.
Weidner helpt ook U. Vraag
het boekje „Ons Hoofthaar“
dat uitvoerige bijzonder-
heden over Silvikrin en
waardevolle raadgevingen
voor het behoud en herstel
van Uwen haargroei bevat.
Drogers zeggen, dat wan-
neer deze raadgevingen
werden opgevolgd, spoedig
niemand meer over zijn
haar zou klagen.

Zend geen zegels of geld.

Vul den bon in en post
hem nog vandaag. Wij zen-
den U het boekje gratis en
franco, tezamen met een
flink monster van een der
Silvikrin preparaten.

Silvikrin is verkrijgbaar in elke Drogisterij en Parfumerie

★ In de Zieken-
huizen en op
de universiteiten
van vele landen is
Silvikrin beproefd
in de meest hepe-
loze gevallen. De
bereikte resulta-
ten brachten een
ware sensatie te
weeg in de me-
dische wereld.

Laboratorium Silvikrin BON
Verlaatsstr. 52-56 - Rotterdam

Zend mij franco en zonder verplichting:

1. Het Boekje „Ons Hoofthaar“.
2. Een monster van een Silvikrin Preparaat.
3. Dankbetuigingen, Attesten van Drogisten.

66.

Naam

Straat

Plaats

Verzend in open envelop met 1½ c. gefrankeerd

Silvikrin
maakt de hoofdhuid vruchtbaar

HET TWEEDE GEZICHT

door
John D. Claverten

Alles stond Frank Hotzinger even helder voor oogen in zijn droom, alsof hij het op een film aanschouwde. Langs den weg een kerkhof met veel oude graven en omringd door een lage heg. In een hoek van het kerkhof een scheefgezakte en met mos begroeide grafsteen, waarin een eigenaardige inscriptie gebeiteld was. Hij zou de woorden nooit meer vergeten.

SATOR
AREPO
TENET
OPERA
ROTAS

Uit de heg stak een hand met een revolver. En op den weg langs het kerkhof liep een jonge Fransche poilu. Er klonk een schot en de soldaat hief beide armen in de hoogte. Met een doffen slag viel hij languit op den grond. En tegelijk verdween de hand met de revolver...

Frank ontwaakte. Hij baadde in zijn zweet. De eigenaardige droom had hem benauwd en hij had een gevoel alsof hem de keel dichtgewurmd werd. Hij stond op en schoof het raam open. Buiten sloeg de torenklok van Lons-le-Saurnier vijf uur. Boven de daken van het dorp brak reeds een schemerig licht door.

„Een raadselachtige droom,” mompelde Frank. „Dat doen de oude herinneringen aan 1917 vermoedelijk. Het leek wel een hallucinatie.”

Hij ademde diep de frissche, prikkelende morgenlucht in. Vervolgens ontstak hij licht. De kleine hotelkamer was landelijk eenvoudig gemeubileerd. Zijn kleeven hingen over den stoel en zijn schoenen stonden voor het bed. Op precies dezelfde plaats waar hij ze gisteravond neergezet had. Er was niets veranderd in de kamer. En toch was er iets vreemds. Hij wist niet te zeggen wat, maar het vreemde liet zich aanvoelen als een angstwekkend dreigement, dat hem een huivering langs den rug joeg.

„Ik zal kou vatten, ik ga weer in bed,” mompelde Frank, het zweet van zijn voorhoofd wisschend. Hij liet het licht branden, hij was bang. Hij bekende het zichzelf zonder schaamte: er was iets in het vertrek dat hem angst aanjoeg. Was het de hand met de revolver uit zijn droomgezicht? Dat moest wel zoo zijn, want er was anders niets om vrees voor te koesteren.

Terwijl hij in bed stapte, viel zijn blik op zijn costuum. De pijpen van zijn pantalon waren bemodderd. Hij streek er met de hand langs, ze waren vochtig ook. „Gisteravond door het natte gras gewandeld,” mompelde hij. „Hoewel ik mij niet herinner waar dat...”

Zijn oogen vielen zwaar dicht en even plotseling alsof hij door een bezwijming werd bevangen, zonk hij in een diepen slaap.

Frank was twee dagen geleden uit Gammertingen gekomen. Hij had zijn herfstvacantie willen doorbrengen in de streek, waar twee jaren van zijn jeugd verloren waren gegaan. Hier, in de omstreken van Lons-le-Saurnier, had hij zijn oorlogstijd doorgebracht. Het dorp was herbouwd, maar er was toen geen huis te bekennen. Eigenlijk had hij het niet anders gekend dan als 'n reusachtige puinhoop. Om de vijandelijke artillerie elk richtdoel te ontnemen, had men zelfs de bouwvallen omvergehaald of opgeblazen.

Toch had hij nog iets bekends teruggevonden: het kerkhof. Dat was in 1917 een prachtige hinderlaag geweest voor de vijandelijke verkenners, die in hun overmoed tot bijna aan de Deutsche loopgraven durfden doordringen. Een pracht van een hinderlaag, van waaruit hij menigen poilu en Tommy het levenslicht had uitgeblazen. Gisteren had hij er nog rondgedwaald en alles nog eens in zijn herinnering teruggeroepen. De ellende van de loopgraaf, de uitputting van het achterland en het gruwelijk bloedvergieten. Het had hem beklemd en hij was haastig de noodlottige plek ontvlucht.

De torenklok tegenover het kleine hotel sloeg zeven uur. Frank opende de oogen. Hij herinnerde zich zijn droom en lachte even. „Een doodgewone oorlogsnachtmerrie, hoe kwam ik vanmorgen

aan dien dwazen angst?” bespote hij zichzelf. Mijmerend, met de handen onder het hoofd, bleef hij liggen. Het geopende venster liet alle geluiden van de straat toe, tot zelfs het zachte grommen van een hond. Beneden in huis werden deuren geopend en gesloten, het leven van den dag was weer ontwaakt. Van de straat klonken stemmen.

„Waar rijden de maire en de inspecteur zoo hard heen?” vroeg een vrouwenstem.

„Naar het kerkhof,” antwoordde een zware bas. „Er is een moord gebeurd, vannacht omstreeks een uur is de jonge Gérard doodgeschoten, de soldaat.”

De vrouw slaakte een verschrikten kreet. De rest van het gesprek ging voor Frank verloren. Hij werd doodsblijk en sprong ontsteld het bed uit. Er was een moord gepleegd bij het kerkhof en zijn geest was er getuige van geweest. Het was ongelooflijk, maar niettemin de waarheid. Hij was bereid te zweren dat hij de hand van den moordenaar en ook het slachtoffer had gezien.

Met koortsachtige haast kleedde hij zich. Hij liet zijn ontbijt onaangeroerd en vijf minuten later snelde hij zenuwachtig het dorp uit. Bij het kerkhof stond een groep menschen met verslagen gezichten. De maire en de politie stonden bijeen. Op den weg, vijf meter van de heg af, lag een Fransche soldaat. De dokter lag naast hem geknield.

„Midden in het hart getroffen, monsieur le maire,” sprak hij opstaande. „Een meesterlijk schutter, zoekt u maar eens onder de stroopers. De moord moet omstreeks half een gepleegd zijn, de dood is onmiddellijk ingetreden.”

Frank stond op zes passen afstand te luisteren. Hij beefde over het heele lichaam. En hij kon den doode niet aanzien zonder een beklemmend gevoel van angst. Die doode oogen staarden verwijtend naar hem, alsof hij de schuldige aan de misdaad was.

Frank deed een onzekeren stap naar voren. „Monsieur le maire...” begon hij met schorre stem.

De magistraat keek op. „Monsieur?...” vroeg hij verwonderd.

Frank slikte. „Het klinkt heel vreemd en u zult me misschien uitlachen. Maar ik zweer, dat het de waarheid is: ik heb dien moord zien plegen.”

„Wat zegt u?” vroeg de maire verbaasd. En hem van het hoofd tot de voeten opnemend: „Wie is u, monsieur?”

„Ik ben Frank Hotzinger uit Gammertingen, ik logeer sinds twee dagen in „La tête d'or”.”

„Ah, en u heeft den moord zien plegen, zegt u?” Frank knikte. „In mijn droom, monsieur.”

De maire keek hem aan alsof hij dacht met een krankzinnige te doen te hebben. Maar de inspecteur en de dokter waren een en al aandacht. Frank ging zenuwachtig voort: „Om vijf uur schrok ik wakker uit een droom. Ik zag het kerkhof en een ouden grafsteen, begroeid met mos. Er stond een inscriptie ingebijteld. Ik heb de woorden onthouden: Sator, Arepo, Tenet, Opera, Rotas. En ik zag een hand met een revolver door de heg steken. Er kwam een poilu aan en er viel een schot. De soldaat viel neer en de hand verdween. Toen werd ik plotseling wakker...”

Hij zweeg buiten adem. De maire en de inspecteur keken elkaar verbluft en ongeloovig aan. De dokter staarde echter strak voor zich heen.

„Heeft u den moordenaar soms ook gezien?” vroeg de maire met lichten spot in zijn stem.

„Neen, monsieur, de man zat achter de heg, ik zag alleen de hand.”

De dokter fronste de wenkbrouwen. Hij kwam aarzeland tusschenbeide. „Het is niet onmogelijk wat meneer zegt,” merkte hij op. „De wetenschap kent meer voorbeelden van dit soort helderziendheid.”

De maire keek hem verbaasd aan. „Gelooft u

er dan in, dokter?” vroeg hij ironisch. „Ik dacht dat het zoogenaamde tweede gezicht naar het rijk der verbeelding verwezen was.”

„Het is niet onmogelijk,” herhaalde de dokter met nadruk. „Het is er de plaats niet voor, anders zou ik u vier of vijf frappante staaltjes kunnen vertellen waaruit blijkt, dat het tweede gezicht, zooals u het noemt, meer voorkomt. We hoeven er niet over te twisten, maar me dunkt dat de politie met dien droom haar voordeel kan doen.”

Frank was tot zichzelf gekomen. De maire begon hem te ondervragen en hij gaf helder en duidelijk antwoord. Er was niet de minste aarzeling bij hem te bespeuren en de maire en de inspecteur schenen geneigd geloof aan zijn woorden te hechten.

„Ik laat u het onderzoek van het kerkhof over, inspecteur,” besloot de maire ten slotte. „Misschien wil monsieur Hotzinger wel zoo vriendelijk zijn, u daarbij de noodige aanwijzingen te geven.”

Frank boog toestemmend. De maire liet den doode naar het gemeentehuis vervoeren en keerde naar het dorp terug. De plaats van het misdrijf werd afgezet en het onderzoek nam een aanvang. De dokter bleef erbij tegenwoordig.

Het eerste wat Frank op het kerkhof opviel, was de bemoste grafzerk. De vijf geheimzinnige woorden vond hij inderdaad terug. De inspecteur liep speurend rond en Frank vroeg den dokter nieuwsgierig wat de inscriptie beteekende.

De geneesheer haalde de schouders op. „Dat weet niemand met zekerheid, monsieur. Het is een vroeg-middeleeuwsche puzzle. Plaats de woorden onder elkaar en lees ze hoe u wil, u krijgt altijd weer een van deze woorden terug. Men heeft de inscriptie aangetroffen over de heele wereld. In Finland en in Egypte, n het verre Oosten, in Griekenland en in Ethiopië. Men vond haar in kerken en in den koran, in den voet van miskelken en in een oud wetboek van de inquisitie. Deze steen heeft in de oude kerk gelegen, men heeft de vloerzerken voor de graven gebruikt.”

„En kent niemand de beteekenis van die woorden?” informeerde Frank verbaasd.

„Neen, absolute zekerheid bestaat daaromtrent niet, monsieur. In den oorlog heeft een Engelsche officier de woorden trachten te ontcijferen. Met gebruikmaking van symmetrische schaak-paardensprongen kreeg hij een uitkomst, die zoo dwaas nog niet lijkt. Hij maakte ervan: „Oro te pater, oro te pater, sanas.” Dat beteekent: „ik smee U, Vader, ik smee U, Vader, genees.”

„Heel eigenaardig, dokter,” merkte Frank verrast op.

De dokter knikte en volgde den inspecteur. Frank gaf aanwijzingen hoe hij alles in zijn droom had gezien. „Is u wel eens meer op het kerkhof geweest?” informeerde de politiemann.

„Vroeger in den oorlog wel,” antwoordde Frank. „Dezer dagen heb ik er wel voor gestaan, maar ik heb het niet bezocht.” Hij vertelde dat hij twee jaren in deze buurt in de loopgraven had gelegen. De inspecteur luisterde verstrooid toe. Hij liep den hoek in en onderzocht het gras en den grond.

Plotseling bukte hij zich. In den tamelijk harden bodem stond een afdruk van een gummihak. De gecirkelde groeven waren er duidelijk in te herkennen. De afdruk was niet gaaf, de hak was een weinig scheefgelopen. De inspecteur nam er een foto van en zocht verder. Hier en daar, tot aan den uitgang toe, vond hij den afdruk terug. Doch overigens bracht niet het minste hem op het spoor van den moordenaar.

„We kunnen het onderzoek hier wel staken,” besloot hij eindelijk. „We zullen naar het gemeentehuis terugkeeren; misschien wil monsieur Hotzinger wel zoo goed zijn, mij daar nog eenige inlichtingen te geven?” vroeg hij beleefd, Frank aanzien.

Deze voelde plotseling dat hij honger had. „Heel graag, ofschoon ik niet geloof, dat ik u nog iets bijzonders kan meedeelen,” antwoordde hij. „Indien u er echter niets op tegen heeft, zou ik eerst liever willen ontbijten.”

„Maar natuurlijk,” antwoordde de inspecteur. „Misschien mag ik u gezelschap houden, ik heb zelf namelijk ook nog niet ontbeten.”

Zij keerden samen naar het dorp terug. „Heeft

u niets bijzonders aan die hand opgemerkt, monsieur?" informeerde de inspecteur.

Frank dacht ingespannen na. „Ik meen me te herinneren, dat zij goed verzorgd was. Ik bedoel blank en niet ruw. Het was geen hand waarmee ruw werk verricht werd, daarvoor leek ze mij ook te teer."

„Was het wel een mannenhand?"

„Ja zeker, want zij was donker behaard," antwoordde Frank.

De inspecteur knikte. Zwijgend liepen zij de dorpsstraat in. „Pas op," waarschuwde de dokter, „u loopt in de modder, monsieur Hotzinger."

Frank ging op de stoep lopen. In de dorpsstraat stonden overal groepjes mensen te praten. Hun gezichten waren bleek en van angst vertrokken; een moord was iets ongehoords in het anders zoo rustige Lons-le-Sauvier.

Op het bordes van „La tête d'or" stond de hotelier hen op te wachten. De inspecteur, Frank en de dokter bleven even staan praten. Frank verhaalde zijn droom. De hotelier hoorde verrast toe.

„U moet den moord wel haast hebben zien plegen," merkte hij eindelijk op.

„Hoe bedoelt u?" vroeg Frank.

„Wel, u was toch omstreeks dien tijd buiten," verduidelijkte de hotelier.

„Ik?" viel Frank verbaasd uit.

De hotelier keek hem hoogst verwonderd aan. „Ja zeker, u heeft toch om twaalf uur uw kamer verlaten?" herinnerde hij hem. „U ging de richting in van het kerkhof. Om bij eenen keerde u terug. Ik heb u wel niet gezien, maar

ik hoorde u toch heengaan en thuiskomen."

Frank keek hem verwaasd aan. „Maar dat ben ik niet geweest," sprak hij beslist. „U moet zich vergissen, ik ging om elf uur naar bed. En ik werd pas tegen vijven wakker."

De inspecteur had verstrooid toegeluisterd. Zijn blik was naar den grond gericht en plotseling kwam er een fel licht in zijn oogen. Vlak voor zijn voeten stond een bemodderde hak afgedrukt op het blauwe hardsteen. Een afdruk met gecirkelde groeven en niet heelemaal gaaf. Een scheefgelopen gummihak...

Een oogenblik bleef hij er verbijsterd naar staren. En toen kwam hij plotseling tot zichzelf. „Zeg eens, monsieur Hotzinger, draagt u een revolver?" vroeg hij met een scherp klank in zijn stem.

Frank keek verwonderd op. „Altijd als ik op reis ben, monsieur," antwoordde hij zonder aarzelen.

„Mag ik haar dan eens even zien?" verzocht de inspecteur iets vriendelijker.

Frank keek nog meer verbaasd. Maar toch voldeed hij aan het verzoek en greep naar zijn achterzak. „Pas op, het magazijn is gevuld, inspecteur," waarschuwde hij.

„Niet heelemaal, er zitten maar vijf kogels in," verbeterde de inspecteur.

„Zes, bedoelt u," sprak Frank.

„Vijf en een leeg huls," zei de inspecteur met veel nadruk. Hij stak de revolver in zijn eigen zak en legde de hand op Frank's schouder. Zijn stem klonk hard en ijsig koel.

„Monsieur Hotzinger, ik arresteer u wegens den moord op den jongen Gérard."

Frank kromp in elkaar en keek hem met een dwazen blik aan. „U gekscheert, monsieur, en dit is toch heusch geen geval om ermee..."

Hij brak den zin plotseling af. De inspecteur wees naar den grond. „Daar staat de voetstap van den moordenaar. En de afdruk van die hak is van u, monsieur."

Frank staarde naar den afdruk en naar de leeg huls, die hem voorgehouden werd. Hij werd doodsblee. In zijn oogen kwam een uitdrukking als van een gemarteld dier. En toen gleed hij plotseling onder de hand van den inspecteur weg en viel in zwijm.

* * *

Frank Hotzinger werd denzelfden dag nog naar een krankzinnigengesticht overgebracht. Het was een heel merkwaardig geval, vonden de mannen van de wetenschap. Onder den indruk van zijn oorlogsherinneringen was Frank in een schemer-toestand geraakt. Zonder het zich bewust te zijn had hij „La tête d'or" verlaten en had hij zich op het kerkhof bij de oude grafzerk in hinderlaag gelegd. Hij leefde weer in den oorlog. En toen noodlottigerwijze een Fransche soldaat het kerkhof passeerde, had hij hem zonder pardon neergeschoten.

Een paar uren na zijn verschrikkelijke daad beleefde hij alles nog eens in een droom. Hij kon zichzelf niet zien en zag alleen de hand met de revolver. Het was zijn tweede gezicht, dat hem voor de rest van zijn leven naar het krankzinnigengesticht verbande...

Het werk van den oorlog en het werk van den vrede.

Durf te lachen!

Laat Uw lach een stralende lach zijn, die schitterend blanke tanden laat zien.

Daar is PASTOL voor! PASTOL neemt alle aanslag weg, houdt Uw tanden gaaf en gezond en . . . maakt ze parelblank.

Ook in tuben verkrijgbaar.
Doos 20 en 35 ct. Tube 35 en 60 ct.
Nederlandsch Fabrikaat.

BOLDOORT'S
Pastol
maakt Uw tanden blank

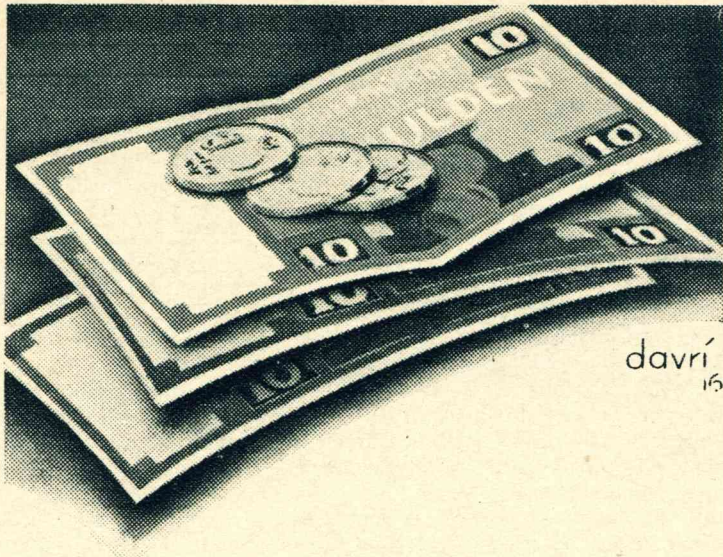
Uw
annonce
hier...?

Vraagt tarieven aan:

Centrale Adv.-afdeling
N.Z. Voorburgwal 69-73
A'dam C. - Telef. 46878

het kost niets méér

goed gekleed te gaan, daar
forty four u voor f 37.50 het
beste brengt wat er op het
gebied van heerenkleeding
gebracht wordt, zoowel wat
betreft coupe, kwaliteit als
afwerking.

● want de prijs van forty four
gemaakte heerenkleeding be-
draagt thans slechts f 37.50
ook voor corpulente figuren.

- f 37.50 voor ulsters
- f 37.50 voor winterjassen
- f 37.50 voor najaarscostuums
- f 37.50 voor blauwe en zwarte costuums
- f 37.50 voor smokingcostuums
- f 37.50 voor rokcostuums
- f 37.50 voor jacquetcostuums
- f 37.50 voor colbert en vest en gestreepte pantalon
- f 37.50 voor regen jassen

n.v. the house of quality

forty four
amsterdam • den haag • rotterdam
leidschestrat 7 groenmarkt 24 noord blaak 85

INSTITUUT E.N.S.A.I.D.

Hoofddirectrice: Mevr. M. HENDRIKSE-KNAPEN
Tolsteegsingel 54, Utrecht.

500 Op meer dan 500 SCHOLEN wordt vol- **500**
gens onze methode les gegeven. Volgt
daarom een CURSUS in KNIPPEN en
NAAIEN zonder REKENEN en TEEKENEN
voor huishoudelijk gebruik.

ELKE DAME kan door het volgen van dezen
gemakkelijken cursus THUIS leeren Knippen,
Naaïen en Stofversieren en alle kledingstukken
zelf vervaardigen.

MEER DAN 138000 CURSISTEN volgden deze
cursussen, welke per Radio, Schriftelijk, of op
onze meer dan 500 Scholen door geheel Neder-
land, Ned.-Indië en België gegeven worden.
Geslaagde leeraren kunnen direct verdienen.

OUDERS, laat Uw kinderen opleiden volgens onze
practische en eenvoudige methode tot COSTU-
MIERE, COUPEUSE, ONDERWIJZERES of
LEERARES.

DAMES en MEISJES die dezen cursus niet kun-
nen volgen, ontvangen na toezending van onder-
staanden BON met 25 cent aan postzegels EEN
MOOI BOEK met gratis apparaat om U te laten
zien hoe gemakkelijk onze methode is, als extra
reclame om alle kledingstukken te maken en
vermaken.

BON - KNIPPEN EN NAAIEN
St. A'd. Aan Modevakschool E.N.S.A.I.D.
Tolsteegsingel 54, Utrecht.

Naam
Plaats

HOE ZIJ VERANDERDE

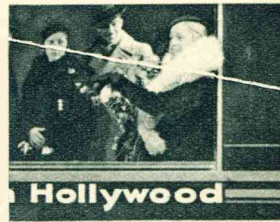
Zij is al maandenlang aan de film,
maar zij brengt het niet verder dan
figurante, al is ze ook nog zoo
aardig en talentvol.

De beroemd geworden vriendin
vraagt haar: „Waarom verzorg je je
blond haar niet op de juiste wijze?
Je benut gewoonweg je kans niet.”

Vier weken later: „Ik begrijp niet,
dat U mij niet vroeger opgevallen
is! Sedert maanden zoek ik een
lichtblonde vrouw.”

Een engagement naar Hollywood
bekroont haar wereldberoemdheid.
Ontelbare bewonderaars dwepen
met haar mooie blonde lokken.

Blond haar op de juiste wijze verzorgen — dat is de hoofdzaak!
Had zij dat maar vroeger geweten. Vele teleurstellingen zouden haar
gespaard gebleven zijn. Nu kent zij het middel om de herwonnen
schoonheid van haar blond haar voor altijd te behouden: Roberts
Nurblond, de speciale shampoo voor blondines, dat ook haar stug,
streeperig en donker geworden blond haar den gouden glans der
kinderjaren teruggaf. Blondines! Nurblond voorkomt niet alleen het
donker worden van natuurblond haar, doch geeft ook reeds donker
geworden blond haar de oorspronkelijke goudtint terug. Bevat geen
kleurmiddel, geen henna en ook geen soda of schadelijke bestand-
deelen. Probeer het nog heden. Overal verkrijgbaar. Imp.: Firma
B. Meindersma, Den Haag.

ROBERTS

Thans

NURBLOND

De speciale shampoo voor blondines

Belangrijke Mededeeling!

Ingevolge talrijke aanvragen door onze abonné's om naast de zoo populaire
premie-romans ook eens boeken ter beschikking te stellen voor jeugdige lezers,
zijn we thans overgegaan tot de uitgave van een serie jeugd-boeken, waarvan
het eerste heden verschijnt. Dit vlot geschreven, buitengewoon spannend boek,
getiteld „Een heldhaftige padvindende-patrouille”, is rijk geïllustreerd en zal
niet alleen door jongens, gezien het onderwerp van het verhaal, maar evengoed
door meisjes genoten worden! Ondanks de vele teekeningen en een gekleurde
prent waarvan dit eerste jeugd-premieboek voorzien is, is de prijs toch niet
hooger gesteld dan die van onze andere premie-uitgaven, derhalve op slechts
17 ½ cents, franco per post 22 ½ cents (na ontvangst van postwissel). Een
reden te meer om dit mooie boek waarmede uw jongens en meisjes genotvolle
uren zullen doorbrengen, aan te schaffen. Het is verkrijgbaar bij den bezorger,
agent of op ons Hoofdkantoor.

ADMINISTRATIE „DE STAD AMSTERDAM”

Een reclame-begroting
is niet volledig, wanneer

**DE STAD
AMSTERDAM**

niet bij de bladen is
opgenomen

In het Duitsche badplaatsje Donau-Eschinger, idyllisch in het Zwarte Woud gelegen, verzamelden zich kortelings handharmonica spelers uit alle deelen van Duitschland, Oostenrijk en Duitsch-Zwitserland, om in een welluidenden wedstrijd elkander den eerepalm te betwisten. Het heele plaatsje daverde van de muziek; want eenige honderden van deze instrumenten kunnen een geluid ontwikkelen evenredig aan een dozijn kerkorgels. Oude heeren zoowel als jonge jongens en jeugdige meisjes namen aan het concours deel en bewezen aldus, dat de handharmonica populair is bij meer dan één generatie. De belangstelling van stedelingen en badgasten was groot. Niemand schaamde zich te bekennen, dat harmonica-muziek „mee-sleepend” kan zijn.

„De intocht der Gladiatoren”.

Pauze in den „Schlossgarten”.

HARMONICASPELERS IN 'T ZWARTE WOULD

Tijdens de gemeenschappelijke uitvoering van den „Donauwalzer”.

'n Aardig solistje.

Meisjes uit het Schwarzwald dansen op oude volksmijnen.

Z.F.C. door Feijenoord met 1-2 geklopt. Kiekje uit dezen spannenden strijd voor het doel der Zaankanters.

Haarlem een dikke nederlaag had toegebracht. Duidt dit alles op de kracht der zebra's, of moeten we een en ander ook maar op de „uncertainty of the game” terugbrengen? In elk geval zit de moed er bij de Stadionmensen in. Dit is heel wat waard.

Dat T.O.G. zich tegen Velox niet zou kunnen handhaven, lag in de verwachting. Wanneer Blauw

Sport van de Week

Hoe zouden wij, na het fraaie spel van Ajax vorige week tegen A.D.O., hebben kunnen vermoeden, dat onze roodwitten reeds den Zondag daarop zoo fel zouden teleurstellen door van Sparta te verliezen, hetzelfde Sparta, dat vorige week op eigen grond met 1-3 door Z.F.C. was geklopt. We staan hier weer voor één van de groote voetbalraadsels, die.... het spel zoo aantrekkelijk maken.

De Ajacieden hebben in deze ontmoeting geen geluk gehad. Allereerst niet, omdat eenige spelers het Haagsche treffen letterlijk nog in hun beenen hadden. Vervolgens had de uitslag ook wel andersom kunnen zijn, doch het heeft weinig nut zich in dergelijke overwegingen te gaan verdiepen.

Wat nu, vragen wij ons af. Zal het bij dezen off-day blijven en zal Ajax zich gelijkwaardig toonen aan een ploeg als Feijenoord b.v.? De tijd zal het wel leeren. De Meerbewoners hebben in elk geval in Den Haag bewezen, dat zij het kunnen en daarom is er naar onze meening geen reden om al te zwaar aan dezen tegenslag te tillen.

De tweede klassers leverden over 't algemeen

De hockeydag-finale tusschen Amsterdam en Hilversum. Spelmoment uit deze door de Amsterdammers gewonnen match. De bal schijnt wel zoek te zijn.

De Zaanse Zesstedenloop. Een aantal loopers, gekiekt na den start te Assendelft. Voorop met witten band de winnaar W. Bakker.

Een tegenvaller voor Ajax. Op eigen grond werd Zondag met 3-4 van Sparta verloren. Kiekje uit deze match. Een gevaarlijk moment voor het Amsterdamsche doel.

goed' werk. Het leidende D.W.S. won den lastigen uitwedstrijd tegen W.F.C. met 3-0, hetgeen een fraaie prestatie mag worden genoemd. A.F.C. en O.V.V.O. deelden de puntjes, terwijl in de andere afdeeling de klinkende overwinning van Blauw Wit op D.O.S. tot vreugde stemt. Niet vergeten dient hierbij te worden, dat D.O.S. vorige week E.D.O. in

Wit zich goed blijft houden, zal het met deze Utrechtenaren een fellen strijd geven, waarbij mogelijk nog E. D. O. als Dritte im Bunde fungeert.

Ook in deze afdeeling ging een „derby”, n.l. De Spartaan-V.V.A., welke ook al in een gelijk spel eindigde.

De eindwedstrijden voor het Lustrum-tournooi van den Amsterdamschen Korfbalbond, die j.l.

De Haarlemsche „derby" in eere hersteld. Door de promotie van H.F.C. en het samenvoegen van deze club met Haarlem in dezelfde afdeeling heeft men deze uit vroeger jaren alom bekende plaatselijke wedstrijd weer in eere hersteld. Zondag troffen de beide clubs elkaar op het Haarlemveld. Een gelijk spel was het resultaat van dezen kamp. Op onze kiek opereeren de roodbroeken voor het doel van H.F.C.

De „Na Brasem" zeilwedstrijden op het Braassemermeer, ter sluiting van het seizoen. Start der „regenbogen".

Zondag op de terreinen van de Twentsche Bank aan den Amstelveenschen weg plaats vonden, waren oorzaak, dat het competitie-programma ditmaal zeer beperkt was. Slechts één ontmoeting vond doorgang en wel tusschen Koog-Zaandijk en Olympia, welk treffen een fraaie 5—1 zege voor de Koogers opleverde. Alle Amsterdamsche clubs hadden vrijaf, gedeeltelijk omdat vele een plaatsje in de finales veroverd hadden en anderdeels om alle Mokumers in de gelegenheid te stellen den laatsten dag van dit uitstekend geslaagd tournooi zooveel mogelijk bij te wonen. Zelden zullen er in ons land, op welk sportgebied ook, dergelijke grootsche seriewedstrijden, waaraan niet minder dan 221 twaalfallen met ca. 2350 korfballers(sters) deelnamen, georganiseerd zijn. Alles liep vlot van stapel, geen wanklank werd vernomen en we

Oscar Egg meet! Men kent de lijdensgeschiedenis van v. Hout's uurrecord. Zondag heeft Egg in gezelschap van eenige officials de baan te Roermond nagemeten en kwam daarbij inderdaad aan minder meters lengte dan de landmeter. Het verschil is gelijk verklaard. Egg meet n.l., zooals men duidelijk ziet, geheel onderaan op den cementen rand. De landmeter verrijkt zijn werk veel hoger. Ziehier het geheim. Waar heeft v. Hout nu gereden? Wij kunnen haast niet aannemen dat hij het ruwe cement heeft genomen.

T. O. G. verliest met 1—3 van Velox. De Utrechtenaren, die over een uitstekende ploeg beschikken, in actie voor 't doel van T. O. G.

De bridgewedstrijd tusschen de Continentalclub en een Belgisch team in het Amstelhotel. Tijdens de match. Aan tafel zittend rechts: E. C. Goudsmit, links Mr. W. F. Goudsmit, voor M. v. d. Wijngaard en achter M. Meurice.

De algemeene Sport Ver. S.H.E.L.L. hield Zondag een nationalen propaganda-aftandmarsch, waaraan door verschillende vereenigingen werd deelgenomen. Het gezelschap op marsch.

kunnen dan ook niet nalaten het A.K.B.-bestuur met aan het hoofd zijn eminenten voorzitter, den heer Iz. A. J. de Wilde, hulde te brengen voor het uitnemend verloop van dit „monster"-tournooi. 's Avonds vond, als slot van de viering van het 4de Lustrum, in hotel Parkzicht een gemeenschappelijk diner plaats, alwaar aan het adres van het A.K.B.-bestuur vele hartelijke en waardeerende woorden gesproken werden.

NAAR MADEIRA EN DE CANARISCHE EILANDEN

De kapitein.

I. MET DE COTTICA NAAR MADEIRA.

Een gladder zee, een heerlijke zon, 'n luie stoel, een menu als een gedicht en een paradijs in 't vooruitzicht! De passagiers der Cottica waren gelukskinderen. De donkere Engelsch-Indiër, die bij de afvaart aan de railing stond, het Surinaamsche negerjochie en de flegmatische Engelschman even goed als de schoone Mexicaansche en de passagiers, wien Neerlandsch bloed door de aderen vloede.

Achter de duinen waren de zorgen gedeponeerd en de secretaresses hadden de opdracht, geen post door te zenden. Zes dagen en zes nachten op zee en dan een tocht door een sprookjesland waar 't altijd zomer is. Zee en zon, 'n waakzame kapitein, gezellige officieren, 'n vriendelijke bemanning en reizigers, die op den tweeden dag allemaal familie van elkaar waren.

Als een zwaan gleeed de Cottica recht op haar doel af. Even 'n kijkje in den vroegen ochtend op de krijtrotten van de Engelsche kust en dan: de zee met haar eeuwig lied, haar wonderlijke zons- ondergangen en vloeibaar parelmoer. Wie lyrisch wil worden, gaat alleen op 't achterdek zitten, wie van bridge houdt, gaat naar de lounge, wie 'n cocktail aanbidt, kruipt in den bar en hij, die de zee voelen wil, springt in 't zwembassin. De passagier, die een liedje wil zingen, treedt 't muzieksalon binnen en zij, die haar geluk wil beproeven, wedt op de renpaarden van de dek-races. De slanke lijn? Speel ping-pong. Droomen? Roep een steward, laat uw dekstoel in de zon schuiven, vouw de handen en vang 'n uiltje.

Dansen? Ginds zit 't strikje of zingt de gramofoon. En de liefhebber van culinaire genoegens praat nog maandenlang met smakkende lippen over de mayonnaise, de langouste en de duifjes aan boord van de Cottica.

Er moet natuurlijk een hoogtepunt zijn dat voor de relativiteit zorgt. Welnu: Op den laatsten avond wordt door de bemanning het dek in een salon herschapen met

vlaggen en wimpels. Dan gaan de passagiers naar hun hutten, alsof er geen vuiltje aan de lucht was.

En met een virtuositeit, die aan 't wonderlijke grenst, steken ze zich in fantastische costumes. De vriendelijke heer, die je om 't andere gerecht uit de verte toedrinkt, verschijnt als rooverhoofdman en zijn dame als Geisha. De Engelsche, 'n regelrechte lady, die iedereen morgen vraagt hoe je geslapen hebt, huppelt nu als nurse in 't rond. Er is een blonde dame, die Mengelberg imiteert, en een grijze heer, die Ben Ali Ben uitbeeldt. Passagiers, die in 't gewone leven sterk aan boekhouden doen, zien er uit als zangers van Montparnasse en een jongmensch, dat in normalen toestand aan Maurice Chevalier doet denken, komt uit als machinist. We zien getatoueerde armen, die aan 'n blond mevrouwje behoren, wier gestage bezigheid is op charmanten toon te converseeren. Ook bekende voorwerpen zien we terug, die van doel veranderd zijn. Een tafelkleedje werd

De eerste officier.

maan weerkaatst en de machines blijven stampen en de kombuis blijft geuren.

Als de groote familie naar de hutten vertrekt, blijft de sombere Engelsch-Indiër bij de railing. 'n Filosoof.

De schoone Mexicaansche ziet hem en in onnavolgbaar gebroken Nederlandsch zegt ze zacht: „Dat ies een tropische, hij ferstaat niet die feest van ons.”

En zingend geeft ze een arm aan haar man.

Al orilla de un palmar
Estaba una joven bella....

Dat waren de laatste klanken van het feest, behalve een lange zucht in het rooksalon, die opsteeg uit de borst van een der vrolijkste gasten van den avond.

Het was de galante overste, die zich zes dagen lang in aller sympathie had verheugd en nu met

Op de Markt te Funchal.

schoudermantel en 'n halsdoek werd tulband.

Wie nooit een op z'n eentje dansenden ouden heer heeft gezien met 'n „neus” op een Baskisch petje, had zich op de Cottica kunnen amuseeren.

Voor een avond is alles omgedraaid.

En de zee blijft als 'n spiegel, waarin de

blijven stampen

maan weerkaatst en de machines blijven stampen en de kombuis blijft geuren.

Als de groote familie naar de hutten vertrekt, blijft de sombere Engelsch-Indiër bij de railing. 'n Filosoof.

De schoone Mexicaansche ziet hem en in onnavolgbaar gebroken Nederlandsch zegt ze zacht: „Dat ies een tropische, hij ferstaat niet die feest van ons.”

En zingend geeft ze een arm aan haar man.

Al orilla de un palmar
Estaba una joven bella....

Dat waren de laatste klanken van het feest, behalve een lange zucht in het rooksalon, die opsteeg uit de borst van een der vrolijkste gasten van den avond.

Het was de galante overste, die zich zes dagen lang in aller sympathie had verheugd en nu met

een diepen zucht van voldoening den avond besloot om zijn sponde te gaan opzoeken.

Toen kneep de maan een oog dicht en gleeed de Cottica naar het paradijs: Madeira.

De zon stond al hoog, als de bruine duikers van Funchal naar de aalmoezen zochten op den bodem van de baai. Er hingen een paar regenwolken boven den „Monte”, maar dat is slechts een vriendelijkheid van de natuur, die even 'n koelte brengt als het te warm wordt.

't Regent alleen in de wintermaanden een enkelen keer om de bloemen te besproeien!

Een heerlijker land is nauwelijks denkbaar.

Er is een overvloed, die je verlegen maakt. De bloemen zijn groot en vol en fel gekleurd. Het fruit is sappiger dan elders. Druiven, meloenen, oranje-

appelen en versche vijgen komen aan de markt in boordevolle manden.

De bananen zijn dik en vleezig. Je leert er nieuwe smaken kennen van Papaya's en Cactusvruchten en reusachtige meloenen trak-

teeren je op een bloedroode kern.

Madeira is 'n sprookjesland en de bewoners zijn als figuranten, ditmaal echter goed ge-

costumeerd!

Het negerjochie.

De 2e stuurman

De Indiër.

kanten shawl, die over de schouders hangt.

De mannen hebben meestal het Portugeesche type; de kinderen zijn stralend met fluweelzwarte oogen en zwarte krullen.

Ossensleden en gedragen hangmatten mogen interessant zijn — het zijn kleine details in 't geheel, anecdotische bijzonderheden. Het komt op de natuur aan, wier schoonheid onbeschrijfelijk is. Een palmen-oase van rijpe, diepe kleur, met een ongekenden overvloed en een verrukkelijk klimaat, die den Hollander een paar uren van stille verbazing kosten.

Funchal is een stad van middelmatige grootte, een zeer belangrijk kolenstation. Daarom liggen in de baai steeds talrijke schepen, Engelsche, Argentijnsche, Spaansche, voor anker.

Er is een bloeiende industrie en een levendige binnenhandel in de producten van het land: fruit, wijn, maïs en andere. De binnenstad is ongemeen schilderachtig en doet denken aan het Oosten, vooral door haar bont volksbewegen, den rijken palmengroei en de aanwezigheid van verschillende nationaliteiten.

Op een plein, dat omgeven is door kleine hallen, loopen de straten en stegen uit, die de nijvere bevolking bewoont en wordt de markt gehouden, op zichzelf een merkwaardigheid. Iedere hoek is een schilderij. Een wemeling van kleuren. Uit dit centrum verspreidt zich het landvolk door de stad en geeft er het sterk persoonlijke aan, dat alles kenmerkt. Portugeezen met Moorsch type, Spanjaarden, Italianen en vaak ook Zuid-Amerikaansche negers vinden er een bedrijvig bestaan met hun koopwaar, hun bazars en kleine winkeltjes.

Het bevreemdt iederen toerist, dat het plaveisel der straten zwart gekleurd is. Daarvoor worden kiezelstenen gebezigd, die in groote hoeveelheden aan de kust gevonden worden, „gerold” door de

Een vrouw uit de bergen of de visschersdorpen gaat met veerenden tred, licht en voor naam, het donkere hoofd verbergend in 'n kleurigen doek, terwijl ze speelt met de witte

zee. In den avond glimmen de steenen, die door de sleden, die wagens en andere vervoermiddelen vervangen, nog gladder zijn geworden. Men krijgt den indruk, dat de straten nat zijn, omdat het licht in de blinkende steentjes weerkaatst.

Funchal is een voorname badplaats tevens, de hotels zijn alle zeer comfortabel en 't personeel is beschaafd. De meeste dezer hotels bezitten prachtige tuinen met subtropische gewassen, een overvloed van vreemde bloemen, die met zorg onderhouden worden.

En in dit bloeiende land, te midden van de heerlijkste bloemen, langs stegen die door glycine en mimosa versierd zijn, onder een overdaad van druiven en bananen leeft een bedelaarsgilde, dat slechts door het theater geëvenaard wordt. Het zijn prachtige acteurs, deze donkerkleurige mannen en vrouwen, schildersmodellen en figuranten. Het gebaar waarmee ze 'n aalmoes vragen, de hoffelijkheid waarmee ze heengaan als ze niets krijgen en de uitbundige dankbaarheid voor 'n koperstukje, behooren bij hun kleeding en bij Madeira zelf. Overal vindt men deze stakkers, bij 't kerkhof, de kathedraal, zelfs op de hotelterrassen komen ze, hun armen uitgestrekt — de oogen vol uitdrukking.

We hopen, dat ze allen rijk worden, maar ze moeten nu en dan weer eens gaan bedelen in Madeira, want je zoudt je dit land zonder deze menschen niet kunnen voorstellen...

Boven de groene baai an Camicho gaat een

bergweg kronkelend naar den top. De rotswanden zijn diep bruin, de weg is goudgeel en ontelbare cactusplanten groeien op den rand. Daartusschen pronken duizenden geraniums.

Palmkruinen raken den zoom van den weg en door de bladeren blinkt 't smaragdgroene water van de baai. Hier en daar verheft zich een donkere cypres hoog boven een bed van gele en oranje bloemen. In kleurige kleedij nadert 'n vrouw op zeemlederen laarzen, een bloemenmand op het hoofd en een vracht van bananen onder den rechterarm. Nauwelijks heeft ze de naderende toeristen opgemerkt of ze fronsht haar wenkbrauwen, buigt haar hoofd onder den korf ter zijde en begint het verhaal van haar armoede.

We gelooven alles wat ze zegt, en leggen 'n geldstukje op de uitgestoken hand.

En nu begint zij een spel van uitbundige dankbaarheid, waarbij we verlegen worden. Al deze dingen nemen in dit land vormen aan, waarover de Hollander zich telkens verbaast. Het landschap, zoo overdadig van kleur; een elegante vrouw, die 'n bloemenschat draagt door de blakende zon en...

'n aalmoes vraagt met 'n gebaar, dat kant en klaar is voor 'n opera.

Ook in Funchal vindt men het bedelend volk in alle straten, vooral op de Square en de Praça da Restauração, waar de kerk ligt en waar vele café's een gezellig aspect aan 't stadsbeeld geven.

Op dit plein ontmoet men de toeristen, grootendeels Engelschen, die in avondtoilet terug-

keeren van het Casino.

Daar is 'n gezellig, grootsteedsch bewegen langs de talrijke kleine auto's, de café-terrassen en onder de boomen op de Square. Op dit drukke verkeerspunt ligt ook het paleis van den gouverneur, waar de militaire wacht met eenige plechtigheid wordt afgelost.

De jeugd van Funchal paradeert op de glimmende steentjes, prachtige straatjongensstoeien en schreeuwen, bloemen-verkoopsters wiegelen langs de rieten stoelen der café's. Een groepje muilezels droomt bij 'n palm en een kleine ezel snuffelt met opgetrokken lip in een zak met frissche schillen.

Tot aan de haven is het plein gevuld met een vreemde menigte waartusschen de Hollandse toerist met onfeilbare zekerheid zijn landgenooten onderscheidt, die overal dadelijk thuis zijn, altijd lange sigaren rooken en hun vertrouwelijkheid meenemen naar het midden van den Oceaan.

Een Hollander op reis is een studie waard.

Hij vergelijkt altijd, proeft vóórdit ie hapt, blaast op z'n soep en veegt z'n lepel af. Hij koopt Bata-schoenen in Funchal in plaats van zeemlederen laarzen, omdat hij de eerste wel en de tweede niet in de Kalverstraat kan dragen. Hij schrijft ontzettend veel ansichten en komt overal menschen tegen, die lijken op zijn kennissen in Heerenveen.

Hij vindt de brandweer thuis tòch veel beter dan die van Funchal en begrijpt niet waarom de ober in Savoy-Hotel hem niet verstaat als hij Engelsch spreekt.

Het wordt een vreemd geval als een Hollander en een Portugees samen Engelsch gaan praten.

Intusschen komt alles terecht en 't eenige wat de Hollander niet begrijpt, is, dat de Portugeezen zoo slecht Engelsch spreken!

De gedachten van den Portugees echter blijven een geheim, verborgen in een gebruid hoofd, waarin twee oogen vriendelijk lachen.

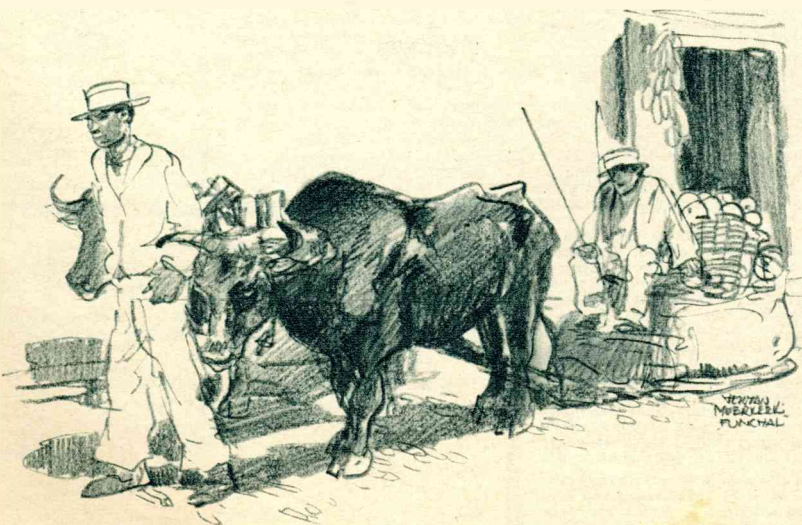
Als de nacht valt komt er een wonderbare stilte over het eiland, waarin altijd de belofte leeft van een nieuwen dag in 't paradijs. Zon, kleur, overvloed en schoonheid, dat is Madeira.

En als we den volgende dag naar Tenerife vertrekken in een Blue-Star-boot, 'n Engelsche stad, is de belofte al gehouden: de zee is als 'n spiegel, de zon lacht en de bries, die een lyrische juffrouw aan boord Zefyr noemde, waait net hard genoeg om in de zonnestralen op het dek te gaan zitten.

HERMAN MOERKERK

Een Javaansche Passagier

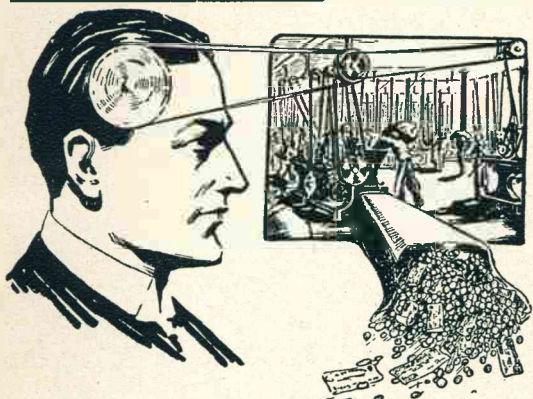
Een ossenslede.

Markthoekje.

Leer meer, verdien meer - wees meer

GIJ KUNT HET! Onze brochures toonen u HOE!

De voornaamste eisch van de practijk des levens is:

uw kennis,
uw arbeid,
uw eigenschap-
pen of goederen
**MEER PRO-
DUCTIEF** te maken.

DIT LEERT U D.E.I.

Hersenen, ontwikkeld volgens de methoden van DALMEIJER'S EFFICIENCY INSTITUUT vormen de machtigste drijfkracht ter wereld. Zij stellen U in staat de afdelingen van een groote zaak op schitterende wijze op te voeren tot de hoogst mogelijke volmaaktheid en productiviteit. Zij maken U tot werkgever inplaats van ondergeschikte. Als een man, die volgens Dalmeijer's methoden is getraind, aan het hoofd der zaken staat, dan zijn de winsten groot, de zaken marcheerden flink, en voorspoed is aan de orde van den dag.

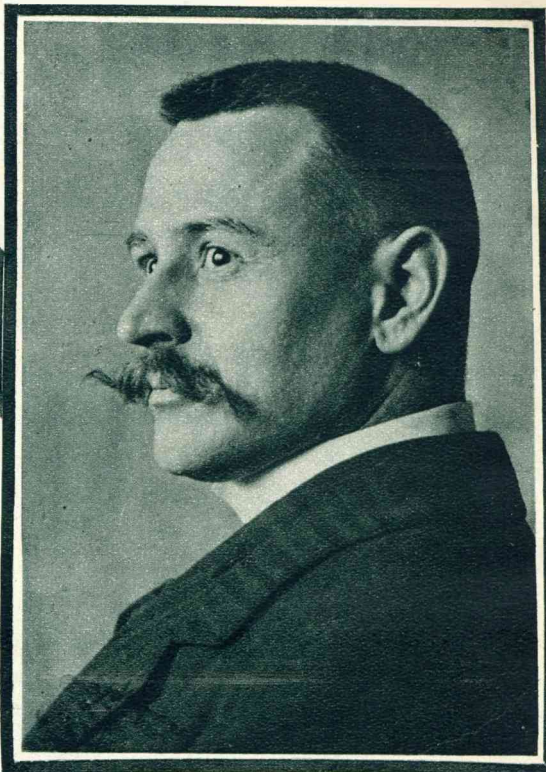
Beantwoord deze persoonlijke vragen eens aan Uzelf

Hebt gij uw aandacht, — wijskracht en zintuigen onder alle omstandigheden tot uw dienst? Is uw geheugen betrouwbaar? Is uw waarnemings- en concentratievermogen sterk? Is het u moeilijk vlug en flink een besluit te nemen? Zijt gij sterk in oorspronkelijke ideeën? Kunt gij u gemakkelijk ergens uitwerken? Kunt gij nieuwe zaken uitdenken?

Handelt gij overhaast en impulsief? Gaat gij wel zoo goed vooruit, als gij zoudt wenschen? Zijt gij zenuwachtig of bevreemd? Zijt gij een kalm, krachtig werker? Hebt gij geleerd, hoe gij werken moet? Zijt gij onder alle omstandigheden een goed spreker?

Dwalen uwe gedachten af bij 't spreken, denken of schrijven? Hebt gij veel zelfvertrouwen? Kunt gij moeilijk „NEEN” zeggen? Zijt gij spoedig terneergeslagen? Kent gij de voordeligste manieren om uw werk te verrichten? Weet gij, hoe gij uw schoolkennis en ondervinding praktisch moet gebruiken om het grootst mogelijk succes te hebben?

Hebt gij uw hersenen en uw tong steeds en gelijktijdig tot uwe beschikking? Zijt gij een Persoonlijkheid? Voelt gij u in elk gezelschap en in elke omgeving op uw gemak? Weet gij hoe gij uw vermogens tot ontwikkeling kunt brengen en doet gij dat? Weet gij, hoe gij aan uw kennis, aan uw werk en aan uw persoonlijkheid de hoogste waarde kunt geven?

J. C. DALMEIJER.
Oprichter van Dalmeijer's Efficiency Instituut.

Er bestaat eene methode, waardoor gij op alle bovenstaande vragen binnen korten tijd een bevredigend antwoord kunt geven.

ZIE HIER DE RESULTATEN.

Cursist 4028, EIGENAAR VAN 24 KRUIDENIERSWINKELS, schrijft ons: „Vroeger had ik altijd tegenspoed. Sinds de studie in uw Cursus, ondervind ik thans geen moeilijkheden meer bij het uitschrijven van mijn plannen.”

Cursist 28261 schrijft ons: „Door uw Cursus ben ik na eenige jaren opgeklimmen van gewoon arbeider tot chef een afdeling met ruim 100 man personeel in een der grootste fabrieken van het Zuiden des lands.”

Cursist 26267 verleidde per maand niet zoveel als het bedrag van den Cursus. Thans slaat hij aan het hoofd een bouwonderneming met 80 werklieden en 10 bedienden, bereikt van een betonnen brug. Hij schrijft ons: „dat alles dank ik aan uw Cursus.”

Cursist 8570 bracht het in 3 jaar tijd van klein winkeltje die met het raam van zijn huis kamers als uitstaltkast, wat stukjes leer verkocht, tot eigenaar van een nieuw gebouwd pand met een bloeiende zaak in lederwaren.

Cursist 18648 werkte zich in 5 jaar tijd op van een salaris van 15 p. week, tot de positie van administrateur-eener coöperatieve inkoop-vereniging in het Noorden des lands open jaarlijksch inkomen van f 3000.

Cursist 7267 werd in 2 1/2 jaar tijd van een onbetekenend scheepsbevrachter tot eigenaar eener vloot van 80 sleepboten.

Cursist 536 schrijft ons uit Nijmegen: „Ik ben er van overtuigd, dat veel huisvrouwen, er wel bij zouden willen, als zij met ernst van uwe lessen profiteerden.”

Dit zijn enkele voorbeelden uit de levensgeschiedenis der 80.000 personen, wien wij leerden

DE DROOMEN voor hun TOEKOMST te VERWEZENLIJKEN!

Door DALMEIJER'S EFFICIENCY INSTITUUT, den pionier op het gebied van de ontwikkeling der Persoonlijkheid volgens de moderne wetenschap der TOEGEPASTE PSYCHOLOGIE, worden

10.000 Brochures elk van 20 bladz. groot formaat, met 40 illustraties **KOSTELOOS**

beschikbaar gesteld voor 5000 Abonné's en Vaste Lezers van dit blad, die deze het eerst aanvragen op onderstaanden BON.

Een korte weg tot Succes in het Persoonlijk Leven, in het Maatschappelijk Leven, in Ambt, Beroep en Zaken.

De man of vrouw, die in onzen tijd wil slagen (en wie wil dit niet?) moet aan hoge eischen weten te voldoen. Zoowel in het gezinsleven, als in de Maatschappij, in ambt, beroep of zaken zijn de eischen voor welslagen in de laatste jaren hoog opgedreven, en onbarmhartiger dan ooit tevoren is het vonnis, dat hem treft, die niet aan de verwachtingen weet te beantwoorden. Concentratievermogen, beslistheid en degelijke geestelijke productiviteit zijn de groote wapenen, die ons den dagelijkschen strijd moeten doen winnen. Mislukking ligt in het vooruitzicht van hen, die hun geest niet hebben getraind, om er de beste resultaten van te trekken, wier karakter niet is gestaald. Oefening van den geest is, wat organisatie is voor een zaak. De zaak, die slecht georganiseerd is, kan niet mededingen met eene, die op wetenschappelijke wijze is georganiseerd. Evenmin kan de man of vrouw, wiens geest en karakter ongeorganiseerd of ongevoerd zijn, op gelijken voet concurreren met den man of de vrouw, die door middel van Dalmeijer's methoden die eigenschappen en hoedanigheden hebben ontwikkeld, die iemand met een eervol nummer uit den ons allen opgedrongen strijd om het levensgeluk doen te voorschijn komen.

ZIE DEZE LIJST NA.

In de hierna genoemde uitvoerige brochure wordt dit geheim verklaard. Hierin wordt u getoond, hoe die eigenschappen, die u tot succes in elke verhouding des levens en in elke positie, zullen voeren, geëend moeten worden. — Hiernaast volgen enkele van de vele

geluk, waardeering en geldinbrengende eigenschappen, die ontwikkeld worden door den Cursus van Dalmeijer's Efficiency Instituut:

Groot Concentratievermogen. Beslistheid. Organisationsvermogen. Practische Levenskunst. Drijfkracht. Arbeidsbesparing. Initiatief. Logisch Denken. Vindingrijkheid. Zelfkennis. Schepende Verbeeldingskracht. Snel Opmerkingsvermogen. Kalm Oordeel. Energie. Snel Besluiten. Wilskracht. Zelfvertrouwen. Plichtsgevoel. Overredingskracht. Opvoedkundig Het Uitdenken van Ideeën. Geduld. Verstandelijke Hulpbronnen. Doorzettingsvermogen. Bestuurs-eigenschappen. Verkoopkracht. Arbeidsactief. Geschiktheid als Aanvoerder. Tact in zaken. Macht over Uzelfen. Bijzondere Handelskennis. Hersencontrole. Snel handelen. Redeneervermogen. Getraind Opmerkingsvermogen en een nimmer falend Geheugen voor Gezichten, Getallen, Feiten, Datum, Afspraken, Overeenkomsten. Prijzen, Marktberichten, Koersen. Argumenten, Redeneeringen, enz.

Bezit gij al deze eigenschappen in den hoogst ontwikkelde vorm? Als gij deze eigenschappen ontwikkeld hebt, dan is uwe waarde voor het verdienen van uw inkomen onmiddellijk vele malen verduubeld. Hebt gij u deze eigenschappen verworven, dan bezit gij een verzekeringspolis tegen alle gebeurlijkheden des levens, die u voor

altijd een rustig en onbekommerd bestaan waarborgt.

OVERAL IS GROOTE VRAAG NAAR GOED GETRAINEDE HERSENEN.

Ontkiet uw hersenen en uwe geheele Persoonlijkheid door middel van Dalmeijer's methoden en gij zult gerechtigd zijn veel meer te vragen en het ook krijgen en veel meer kracht te toonen, dan gij op dit oogenblik ontvangt en bezit. Uw productiviteit en vindingrijkheid vermeerdert; het gehalte van uw werk verbetert en gijzelf vaart er in alle opzichten beter bij.

DE STRATEGIE VAN HET SUCCES.

Uw leven is een veldtocht. In een veldtocht wint dat leger, hetwelk de regels der strategie het best heeft bemeesterd.

Precies zoo is het in zaken. Zoo is het ook in de Nijverheid. En precies zoo is het in alle Beroepen, eveneens in het Maatschappelijk Leven en niet minder in het Persoonlijk- en Familieleven. In den dagelijkschen strijd bestaan strategische wetten, eveneens als in den oorlog. De overwinnaars zijn zij, die deze wetten hebben overmeesterd. Zij maken hunne plannen van werken gereed, zij beslissen omtrent de wijze, waarop zij zullen beginnen en voortgaan, zij maken hunne combinaties, zij zien met nimmer falenden blik de gunstige gelegenheid tot handelen, en gaan dan voorwaarts met vertrouwen en vastberadenheid, wetende dat zij moeten slagen. En slagen doen zij en zullen zij altijd.

Denk voor een oogenblik eens aan al de menschen, die gij kent. Is er niet een onder, die in de laatste jaren hard vooruit is ge-

komen? Die verbaasd snel is opgeklimmen? En waardoor denkt gij, dat hij opklom?

De oorzaak ligt in 99 van de 100 gevallen daár, dat hij zijn geest en persoonlijkheid heeft geëend, en in de eigenschappen, die hij ontwikkeld heeft door de wetenschappelijke leer der Hoogere Hersenontwikkeling. Deze, en niets anders hebben hem er bovenop gebracht.

HET ONDERRICHT WORDT PER POST GEGEVEN.

De Cursus van Dalmeijer's Efficiency Instituut wordt van begin tot eind per post gegeven. — Het onderricht is persoonlijk voor elken leerling. Het heeft zijn weerga nog nergens ter wereld gevonden. De resultaten worden algemeen als schitterend erkend.

Gij volgt het in uw vrijen tijd en gij kunt u ook oefenen in verloren oogenblikken in huis, in trein en tram. Het is interessant en een geestelijke ontspanning van den eersten rang. Een uur of meer per week oefening volgens deze methoden heeft ten gevolge het verduubelen van uwe waarde en van uw vermogen tot geld verdienen. Als een gevolg van dit onderricht zult gij in staat zijn alle zaken beter te verrichten, dan gij ooit tevoren in staat waart, en posities te bekleden die thans boven uw macht zijn.

Aan elken man en elke vrouw, die zijn of haar tegenwoordigen toestand wilschiet te verbeteren, teneinde hen in staat te stellen **MEER KALMTE** te genieten, méér af te doen in minder tijd, dus **MEER VRIJEN TIJD** te krijgen, groter uithoudingsvermogen, meer voldoening en vreugde des levens —

teneinde een in alle opzichten grooter levensgeluk en desgewenscht een hoogere positie te bereiken met daaraan verbonden belangrijk grooter inkomen, doen wij heden het aanbod eenige leerzame en zeer belangwekkende, levige brochures te zenden, die u den weg wijzen tot deze dingen.

Zend onderstaanden Bon, voorzien van uw naam en volledig adres, verzegeld van 24 cent in postzegels (geen geld zenden) als bijdrage in de portokosten, aan het Bureau van „De Stad Amsterdam”, N.Z. Voorburgwal 262, Amsterdam, en het verlangde wordt u zonder verplichting omgaand toegezonden.

Zet buiten op de enveloppe: **HERSENONTWIKKELING**

Hierlangs afknippen en als brief zenden aan het Bureau van „De Stad Amsterdam”, N. Z. Voorburgwal 262, Amsterdam. Links bovenaan op de enveloppe zetten: **Hersenontwikkeling.**

BON voor de vaste Lezers van dit blad voor kosteloze toezending van de brochures:

„Persoonlijkhedenontwikkeling”, „Een Korte Weg tot Succes”.

Invullen in DRUKLETTERS s.v.p.

Naam:
Beroep: Leeftijd:
Straat: No.:
te: (Sta. 29-9)

Cursist 9653 werd door het volgen van de Cursus in Wetenschappelijke Bedrijfsleiding van boekhouder tot Chef eener Machinefabriek, die hij geheel hervormde. Binnen 2 jaar verdubbelde hij zijn salaris.

Cursist 10005 wordt, met voortgaan van vele anderen, een jaar na volgen der Cursus te hebben besloten, benoemd tot Directeur van het filiaal te Parijs van een der grootste industrieën.